ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • ОКТОМВРИ 2016 Г.

Лиахона

Четири начина да изпитаме радост от това да се учим, с. 10

Самоубийство: Един отчаян, тих вик за помощ, с. 18

Уроци по семейна история от Лехий, с. 26

Противоотрова за похотта, с. 30

„Бих желал да запомниш, че колкото пъти се довериш на Бога, толкова пъти ще бъдеш избавян от изпитанията ти, трудностите ти и страданията ти, и ще бъдеш вдигнат в последния ден".

Алма 38:5

Лиахона, октомври 2016 г.

ПОСЛАНИЯ

4 Послание на Първото президентство: Благословиите на подчинението
От президент Томас С. Монсън

7 Послание за обучение при посещение: Семейството е постановено от Бог

АКЦЕНТИ

16 Малките деца и причастието
От Аарон Л. Уест
Когато вземат от причастието, малките деца могат да се подготвят да сключват завети.

18 Разбиране на самоубийството: Ранни признаци и предотвратяване
От Кеничи Шимокава
Научете как да помагате за предотвратяване на самоубийство и как да помагате на преживелите го близки.

24 Пророчески думи на неочаквано място
От Колет Линдал
Няколко списания Лиахона, оставени в един апартамент, променят живота на мъж, като го довеждат до Евангелието.

26 Семейната история: Източник на мир, защита и обещания
От старейшина Брадли Д. Фостър
Когато събираме информация за семейната ни история и отиваме в храма с имената на наши предци, ние и нашите потомци ще бъдем благословяни.

30 Любов или похот
От Джошуа Дж. Пърки
Каква е противоотровата за похотта, на желанието да притежаваме неща по начини, противни на Божията воля?

36 Служба отвъд река Йордан
От Р. Вал Джонсън и Рейчъл Коулман
Хуманитарна двойка възрастни мисионери оказва влияние върху живота на хиляди хора, служейки там, където Господ се нуждае от тях.

РАЗДЕЛИ

8 Служба в Църквата: Моите изпълнени със служба недели
От Джефри А. Хог

9 Размисли: Последната вечеря на Мелва
От Шерил Харуард Уилкокс

10 Да преподаваме като Спасителя: Радостта от това да се учим
От Тад Р. Калистър

40 Гласове на светии от последните дни

44 Нашите домове, нашите семейства: Пост и молитви за Ема
От Сесил Норънг

80 Докато се срещнем отново: Божествената гениалност на начина, по който е организирана Господната Църква
От президент Гордън Б. Хинкли

4

НА КОРИЦАТА
Лице: фотография от Лесли Нилсън. Гръб на предната корица: фотография от jamievanbuskirk/GettyImages. Гръб на задна корица: комбинирана фотография от Райън Маквей и Кристофър Едуел/Thinkstock.

ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

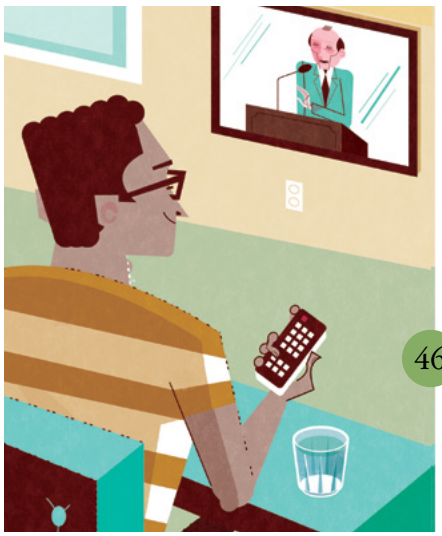

46

46 **Да бъдеш истински човек на хилядолетието**
От президент Ръсел М. Нелсън
Четири предложения относно това как да се държим като истински хора на новото хилядолетие.

Вижте дали ще успеете да намерите Лиахоната, скрита в този брой. Жокер: Вашите съседи имат ли плодови дръвчета?

МЛАДЕЖИ

54 **Чудото на умерената топлина**
От Дейвид А. Едуардс
Как търпението може да ви помага да приготвяте на скара съвършен сандвич с кашкавал, а също и да ставате по-подобни на Исус Христос?

57 **Плакат: Представете си, че сте съградени отново**

58 **Силата на постоянството**
От Джесика Търнър, както е разказано пред Лин Крандъл
Вършенето на прости неща, укрепващи моята вяра, ми помогна да се излекувам и да продължа напред след автомобилна катастрофа.

61 **Отговори от ръководители на Църквата**
От старейшина Д. Тод Кристоферсън

62 **Рецепта за изучаване**
От Роузмари Такъри
Следвайте следните четири начина да направите словото Божие сладко за душата ви.

64 **Въпроси и отговори**
Някои хора ми казват, че трябва да имам приятели, които не споделят моите стандарти, за да съм по-силна в живота си според моите. Така ли е?

54

ДЕЦА

76

66 **Отиваме на риболов**
От Джулия Вентура
Хейдън се притеснява, че малкият му брат ще подплаши рибата. Но той се притеснява още повече, когато малкият му брат се изгубва.

68 **Отговори от един апостол: Как мога да помогна моят дом да стане място на мир?**
От старейшина Гари Е. Стивънсън

69 **Нашата страница**

70 **Деца, които твърдо отстояват вярата си: История за Стори**
От Джил Хакинг
Стори и нейното семейство били единствените членове на Църквата в Туркменистан! Вижте как тя остава вярна на стандартите си.

72 **Уроци от майка ми**
От старейшина Жайро Мазагарди
Старейшина Мазагарди научава за честността от майка си. Какви принципи сте научили от вашите родители?

74 **Герои от Книгата на Мормон: Жени герои от Книгата на Мормон**

76 **Разкази от Книгата на Мормон: Пътуване към обетованата земя**

79 **Страница за оцветяване: Музиката ме прави щастлива**

ОКТОМВРИ 2016 Г., ГОД. 23, БР. 3
ЛИАХОНА 13290 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлъндъ

Редактор: Джозеф У. Ситати
Помощник-редактори: Джеймз Б. Мартино, Керъл Ф. Макконки
Съветници: Браян К. Аштън, Рандъл К. Бенет, Крейг А. Кардън, Шерил А. Есплин, Кристъфел Голдън, Дъглас Д. Холмс, Лари Р. Лорънс, Керъл М. Стивънс

Изпълнителен директор: Питър Ф. Евънс
Директор подпомагане на семействата и членовете: Винсънт А. Вон
Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън
Помощник-административен редактор: Райън Кар
Помощник публикации: Меган Сейц
Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едурдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портър Гон, Джил Хакинг, Шарлът Ларкабал, Майкъ Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричар М. Ромни, Минди Ан Селу, Пол Вандерберге, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсен
Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джанет Андрюз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън, Рейчъл Смит, Брад Тиър, К. Никол Уолкънхорст
Координатор интелектуална собственост: Колет Небъкър Аун
Директор производство: Джейн Ан Питърс
Производство: Глен Адеър, Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Брайън У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти, Дерек Ричардсън
Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Стивън Т. Люис
Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас" или „нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2016 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; е-мейл: cor-intellectualproperty@**ldschurch.org.**

For Readers in the United States and Canada: October 2016 Vol. 23 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Идеи за семейни домашни вечери

Това издание съдържа статии и дейности, които могат да бъдат използвани за семейна домашна вечер. Следват два примера.

„Малките деца и причастието", с. 16: След като прочетете статията като родители, можете да обсъдите как да учите малките си деца на важността на причастието и кръщелните завети, които ще сключат един ден. Можете да използвате молитвите за причастие (намиращи се в Учение и завети 20:77, 79), за да ги учите за обещанията, които даваме при кръщение, и как всяка неделя вземането от причастието ни дава възможност да подновяваме тези обещания. Може също да помислите за неща, които да помагат на малките ви деца да мислят за Спасителя по време на причастието, като например да изработите малки книжки с изображения на Спасителя.

„Рецепта за изучаване", с. 62: Ако имате по-големи деца, които сами изучават Писанията, можете да прочетете тази статия заедно с тях и да ги поканите да изпробват идеите от статията. Можете да предложите всеки близък да си направи личен дневник за изучаване на Писанията и да си постави за цел редовно да пише в него. По време на семейни домашни вечери членовете на семейството могат да споделят записани в дневниците им мисли и впечатления.

ПОВЕЧЕ ОНЛАЙН

Лиахона и други материали на Църквата са на разположение на много езици на **www.languages.lds.org.** Посетете **facebook.com/liahona.magazine** (достъпна на английски, португалски и испански), за да откриете вдъхновяващи истории, идеи за семейна домашна вечер и материали, които да споделяте с приятели и близки.

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите показват първата страница на статията.

Божествено естество, *46*
Вяра, *46, 58, 74, 76*
Господният ден, *8, 42*
Десятък, *72*
Деца, *16, 42*
Заповеди, *4*
Изпитания, *18, 44, 58*
Изучаване на Писанията, *43, 62*
Исус Христос, *4, 61, 76*
Книгата на Мормон, *26, 43, 74, 76*
Лично откровение, *46*
Милост, *40*
Мир, *58, 68*
Мисионерска работа, *24, 36*
Молитва, *44, 66*
Музика, *79*
Надежда, *58*
Обич, *30, 41*
Подчинение, *4, 30, 46*
Пост, *44*
Похот, *30*
Преподаване, *16, 72*
Призования, *8*
Причастие, *9, 16*
Приятели, *64*
Пророци, *46, 80*
Самоубийство, *18*
Светият Дух, *70*
Свидетелство, *74*
Семейна история, *26, 42*
Семейство, *7, 26, 44, 66, 68, 70*
Следване на пророка, *46*
Служба, *41, 58*
Смелост, *74*
Стандарти, *64*
Търпение, *54*
Храм, *69*
Хуманитарна служба, *36*
Честност, *72*
Чудеса, *44*

От президент Томас С. Монсън

БЛАГОСЛОВИИТЕ НА ПОДЧИНЕНИЕТО

Президент Томас С. Монсън учи: „Най-големият урок, който можем да научим в земния си живот, е следният: когато Бог говори и ние се подчиняваме, винаги ще бъдем прави“[1].

Ние също така ще бъдем благославяни. По думите на президент Монсън от една скорошна обща конференция: „Когато спазваме заповедите, нашият живот е по-щастлив, по-пълноценен и не така сложен. Нашите предизвикателства и проблеми ще бъдат по-лесни за понасяне и ще получаваме (Божиите) обещани благословии“[2].

В дадените по-долу откъси от ученията на президент Монсън като президент на Църквата, той ни напомня, че заповедите са най-сигурните насоки за постигане на щастие и мир.

Напътствия за пътуването

„Божиите заповеди не са ни дадени, за да ни спъват или да се превръщат в пречки за нашето щастие. Точно обратното. Този, Който ни е създал и Който ни обича съвършено, знае точно как трябва да живеем живота си, за да се сдобием с най-голямото щастие, което е възможно. Той ни е предоставил напътствия, които, ако ги следваме, ще ни преведат безопасно през това така често опасно земно пътешествие. Спомняме си думите на познатия ни химн: „Търсиш ли мир, покой, Божиите заповеди спазвай ти“ (вж. „Божиите заповеди спазвай“, *Химни,* № 188)“[3].

Сила и знание

„Подчинението е отличителен белег на пророците; то им е давало сила и знание през вековете. Жизненоважно е да осъзнаем, че ние също имаме право на достъп до този източник на сила и знание. Всеки от нас лесно може да стигне до него днес, ако се подчинява на Божиите заповеди. …

Знанието, което търсим, отговорите, за които копнеем, и силата, която желаем днес, за да се изправим пред трудностите на един сложен и променлив свят, могат да бъдат наши, ако с желание се подчиняваме на Господните заповеди“[4].

Изберете да се подчинявате

„Лайтмотивът на нашето време е всепозволеността. Списания и телевизионни програми представят звездите на големия екран и спорта – на които много млади хора с радост подражават – като хора, които пренебрегват Божиите закони с показни греховни дейности, като изглежда, че това никак не им вреди. Не вярвайте на това! Идва моментът на равносметка – време да се тегли чертата. За всяка Пепеляшка часовникът ще удари полунощ – ако не в този живот, то в следващия. Съдният ден ще настъпи за всички ни. … Умолявам ви да изберете да се подчинявате“[5].

Радост и мир

„Понякога може да ви изглежда, че хората в света се забавляват много повече от вас. Някои от вас може да се

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДЖИМ МАДСЪН

чувстват ограничени от нормите на поведение, към които ние в Църквата се придържаме. Мои братя и сестри, аз обаче заявявам пред вас, че няма *нищо*, което може да даде повече радост в живота ви и повече мир в душите ви от Духа, Който може да бъде наш спътник, когато следваме Спасителя и спазваме Неговите заповеди“[6].

Ходете правдиво

„Свидетелствам пред вас, че обещаните ни благословии са неизмерими. Дори буреносните облаци да се събират, дори дъждовете да се изсипват върху нас, нашето знание за Евангелието и любовта ни към Небесния Отец и нашия Спасител ще ни утешават и поддържат и ще внасят радост в сърцата ни, като ходим правдиво и спазваме заповедите. Нищо в този свят няма да може да ни победи“[7].

Следвайте Спасителя

„Кой е Този Човек на скърби, навикнал на печал? Кой е Царят на славата, Този Господ на Силите? Той е нашият Учител. Той е нашият Спасител. Той е Божият Син. Той е Източникът на спасението ни. Той ни призовава: „Върви след Мене“. Той ни напътства: „Иди и ти прави също така“. Той умолява: „Спазвай Моите заповеди“.

Нека Го следваме. Нека подражаваме на Неговия пример. Нека се подчиняваме на словото Му. Като правим това, ние Му даваме божественото дар на благодарността“[8]. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Те проправят пътеката, която да следваме“, *Лиахона,* окт. 2007 г., с. 5.
2. „Спазвайте заповедите“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 83.
3. „Спазвайте заповедите“, с. 83.
4. „Подчинението дава благословии“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 90, 92.
5. „Вярвайте, подчинявайте се и устоявайте“, *Лиахона,* май 2012 г., с. 129.
6. „Застанете на свети места“, *Лиахона,* ноем. 2011 г., с. 83.
7. „Дерзайте“, *Лиахона,* май 2009 г., с. 92.
8. „Откриване на радост по време на пътуването“, *Лиахона,* ноем. 2008 г., с. 88.

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Президент Монсън ни учи за многото благословии, които можем да получаваме, включително сила, знание, радост и мир, ако се подчиняваме. Помислете дали да не попитате тези, на които преподавате, как са били благословени от това, че са спазвали заповедите. Може да ги насърчите да продължават да се замислят за благословиите, които са получили и да записват своите мисли и преживявания в дневник. Също може да ги насърчите да изразяват благодарност към Бог за получените благословии, като постоянстват в подчинение.

Пожари и уроци за подчинението

Президент Томас С. Монсън веднъж разказа за случка, от която научил колко е важно да се подчиняваме. Когато бил на осем години, цялото му семейството отишли на вилата си в планината. Той и един негов приятел решили да разчистят част от тревата на една полянка и да подготвят лагерен огън. Те се опитали да разчистят тревата с ръце, като дърпали и се напъвали с всички сили, но успели да отскубнат само шепа плевели. Президент Монсън обяснява: „И тогава моят осемгодишен ум измисли уж идеалното разрешение. Казах на Дани: „Само трябва да запалим тези плевели. Чисто и просто ще *изгорим* плевелите във формата на кръг!“

Макар да знаел, че не му е позволено да използва кибритени клечки, той изтичал до къщата, взел няколко клечки и заедно с Дани запалили малък огън в полето. Те очаквали, че огънят ще изгасне от само себе си, но вместо това се разраснал в голям и опасен пожар. Той и Дани изтичали за помощ и скоро възрастните се притекли да гасят огъня, преди да е достигнал до дърветата.

Президент Монсън продължава: „През този ден Дани и аз научихме няколко трудни, но важни урока, като най-същественият от тях бе важността на подчинението“. „Подчинението дава благословии“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 89–90.

Подобно на президент Монсън, налагало ли ви се е да научите урок за подчинението по трудния начин? Какви цели можете да си поставите, за да сте в безопасност в бъдеще чрез подчинение?

Избери правилното

Да избираме правилното ни доближава до Небесния Отец и Исус Христос. То също така ни помага да сме щастливи и в безопасност. Заградете начините, по които можете да избирате правилното.

Да ходя на Църква

Да преписвам в училище

Да чета от Писанията

Да служа на другите

Да играя на добри игри

Да се карам с моите братя и сестри

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ КЕЙТИ МАКДИЙ

С молитва изучавайте този материал, като търсите вдъхновение, за да прецените какво да споделите. Как разбирането на „Семейството: прокламация към света“ може да увеличава вашата вяра в Бог и да благославя онези, за които се грижите чрез обучение при посещение? За повече информация, отидете на ***reliefsociety.lds.org****.*

Семейството е постановено от Бог

Керъл М. Стивънз, първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ казва: „В текста на песента „Семейството е от Бога“ ни се напомня за чисто учение. Научаваме не само, че семейството е от Бога, но и че всички ние сме част от Божието семейство. …

… Планът на Отец за Неговите чеда е план на любовта. Това е план, който да обедини Неговите чеда – Неговото семейство – с Него“[1].

Старейшина Л. Том Пери (1922–2015) от Кворума на дванадесетте апостоли казва: „Ние също вярваме, че силните традиционни семейства не са само основните единици в едно стабилно общество, една стабилна икономика и една стабилна култура на ценности, но са и основните единици на вечността на царството и управлението на Бог.

Ние вярваме, че организацията и управлението на небесата зависят от семействата и родините“[2].

„Всяка жена, независимо от брачния си статус или броя на децата, може да бъде защитничка на Господния план, описан в прокламацията за семейството – казва Бони Л. Оскарсън, обща президентка на Младите жени. – Ако това е Господният план, той трябва и да е и нашият план!“[3].

Допълнителни Писания

Учение и завети 2:1–3, 132:19

Обмислете следното

Защо семейството е най-важната единица в смъртния живот и във вечността?

БЕЛЕЖКИ

1. Керъл М. Стивънз, „Семейството е от Бога“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 11, 13.
2. Л. Том Пери, „Защо по целия свят бракът и семейството имат значение“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 41.
3. Бони Л. Оскарсън, „Защитници на прокламацията за семейството“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 15.
4. Джули Б. Бек, „Teaching the Doctrine of the Family“, *Liahona,* март 2011 г., с. 32, 34.

Вяра, семейство, взаимопомощ

Учения за семейството

Сестра Джули Б. Бек, предишна обща президентка на Обществото за взаимопомощ, учи че Божието учение за семейството е основано на Сътворението, Падението и Единението на Исус Христос.

„Сътворението на земята осигурява място, където да живеят семействата. Бог създава мъж и жена, които да са двете основни половини на семейството. Свързването и създаването на вечно семейство от Адам и Ева е част от плана на Небесния Отец.

… Падението им дава възможност да имат синове и дъщери.

(Христовото) Единение дава възможност на семействата да бъдат свързани заедно завинаги. То позволява на семействата да имат вечно израстване и усъвършенстване. Планът на щастие, наричан още план на спасение, е план, създаден за семействата. …

… Това е Христовото учение. … Без семейството, няма план, няма смисъл за земния живот“[4].

СНИМКА ПРЕД ХРАМА БУЕНОС АЙРЕС АРЖЕНТИНА

МОИТЕ ИЗПЪЛНЕНИ СЪС СЛУЖБА НЕДЕЛИ

От Джефри А. Хог

Зает съм в неделя, но чувствам благодарност, че мога да служа, без да срещам трудностите, които са изпитали ранните ръководители на Църквата като Парли П. Прат.

Неделя сутрин е. Очакват ме 12 часа, изпълнени със събрания, интервюта, потвърждавания и ръкополагания. Започвам в един колов център и завършвам в друга сграда за събрания на другия край на града, и всичко това в един горещ ден.

С нетърпение очаквам всяко събрание, интервю, потвърждаване и ръкополагане. Но вчера, докато си мислех колко много ще бъда зает, аз си позволих да изпитам известна доза самосъжаление, докато отворих книгата *Автобиографията на Парли П. Прат* и продължих да чета от мястото, до което бях стигнал. Старейшина Прат е бил в затвора заедно с Джозеф и Хайръм Смит и други хора по време на трудните дни в Мисури. След като ги отвеждат в град Индипендънс, братята са затворени в един хотел, където трябва да спят на пода, като дървени цепеници им служат за възглавница.

Една студена снежна сутрин старейшина Прат става и успява незабелязано да се измъкне от хотела. Той тръгва на изток, минава през града и тръгва през близките ниви. След като изминава около километър и половина, старейшина Прат навлиза в гора, като падащият сняг покрива следите му, а дърветата скриват присъствието му.

Той се замисля за опасното положение, в което се намира. Да продължи да върви на изток би означавало да отиде в друг щат и да се спаси, като там може да прибере семейството си. Да се върне в хотела би означавало да е затворник и да бъде обвинен в сериозни престъпления. Изкушен да избяга, старейшина Прат си мисли за „бурята от неприятности, дори смърт“, която бягството му ще причини на другите затворници.

В своето недоумение как да постъпи, един цитат от Евангелието се появява в ума му: „Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мен и за благовестието, ще го намери, тъкмо живот вечен“ (вж. Марк 8:35, У. и З. 98:13).

Старейшина Прат се връща в хотела. Следват месеци мъчителен престой в затвора – без семейство, без приятелството на светиите и без възможността да служи в призованието си на апостол[1].

Затваряйки книгата, аз се замислих за лишенията на ранните светии, някои от които са мои предци. Заради тяхното свидетелство за Евангелието и тяхната вяра в Исус Христос, те устояли на жестокост и преследвания. Понеже те устояли, днес аз мога свободно да служа и да се покланям на Бог, бъдейки свързан с тях във вяра и свидетелство.

Когато се подготвям за този Господен ден, моето семейство е в безопасност и с нетърпение очаква да прекара част от деня, покланяйки се на Бог в една удобна сграда за събрания. Другарството на светиите ще освети нашия ден. Заедно с тях ще ликуваме, извършвайки потвърждавания и ръкополагания, изпълнявайки отговорностите си и укрепвайки вярата си. Ще вземаме от причастието, спомняйки си нашия Спасител и Неговата единителна жертва. А тази вечер ще се съберем в дома ни да четем от Книгата на Мормон и заедно да се молим, преди да си легнем в удобни легла и да положим главите си на меки възглавници.

Зает съм в неделя. За което съм благодарен и благословен. ■

Авторът живее в щата Калифорния, САЩ.

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Парли П. Прат, *Autobiography of Parley P. Pratt,* изд. Парли П. Прат Мл., 1979 г., с. 194–97.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ЧАЙДИ УЕЙН

ПОСЛЕДНАТА ВЕЧЕРЯ НА МЕЛВА

От Черил Харуард Уилкокс

„Желаеш ли да вземеш от причастието?" Попитах майка си, която умираше.

Майка ми живя до 92 години и наскоро почина. Тя се намираше в болница, когато лекарите решиха, че нищо повече не може да се направи, освен животът ѝ да стане доколкото е възможно по-приятен, докато чака последния си дъх.

Ние я подготвяхме да я отведем у дома, когато двама братя от местния район влязоха в стаята и ме попитаха дали майка ми желае да вземе от причастието. В първия момент им отговорих: „Не, благодаря ви." Майка ми едва можеше да преглъща. Но после казах: „Но все пак, нека я попитам". Наведох се близко до ухото ѝ и ѝ казах: „Тук са дошли двама носители на свещеничеството. Желаеш ли да вземеш от причастието?" С много слаб, но ясен глас тя отговори: „Да".

След благославянето, аз взех парче хляб от подноса, отчупих малка троха и внимателно я сложих в устата ѝ. Отне ѝ известно време да се справи с нея и аз тихо се извиних на мъжете за забавянето. Те ме увериха, че всичко е наред. След втората молитва взех малката пластмасова чаша с вода и я поднесох до устните ѝ. Тя отпи само една малка глътка, но аз бях изненадана колко добре я преглътна.

Благодарих на братята и те отидоха в съседната стая. След около час мама тихо почина.

В дните, които последваха, аз осъзнах какъв свещен момент ми бе позволено да споделя с майка си. Последното нещо, което тя извърши в този живот, бе да вземе от причастието. Последната дума, която тя изговори, беше „Да" – да, за да приеме причастието, да, на това да предложи в „жертва съкрушено сърце и разкаян дух" (3 Нефи 9:20), да, за да вземе върху си името на Исус Христос и да обещае винаги да Го помни, да, за да получи Неговия Дух. Последните неща, които преминаха през устните ѝ бяха символите на причастието.

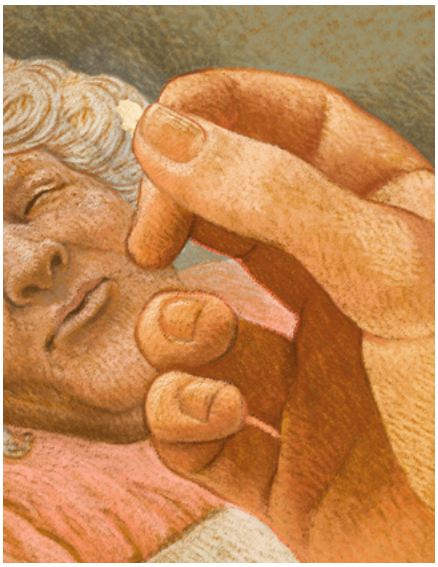

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ КРИСТОФЪР ТОРНЪК

Колко сладка трябва да е била за нея тази последна вечеря! Макар и твърде слаба, за да се движи или говори, колко жива в Христа трябвало да се е чувствала! Колко благодарна трябва да е била за Неговата изкупителна и даваща възможности сила, която я пренесе през онези последни моменти от земното ѝ пътуване и ѝ даде надеждата за вечен живот.

Всяка седмица, като вземаме от причастието, нека всички да бъдем благодарни за възможността, която имаме да подновяваме своите завети и да изпитваме опрощение и благодат, докато се стремим да ставаме по-подобни на нашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос. Тогава хлябът и водата могат да бъдат за нас, точно както трябва да са били за моята майка, нещо „по-сладко от всичко що е сладко… и по-чисто от всичко що е чисто" (Алма 32:42). ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

От Тад Р. Калистър
Общ президент на Неделното училище

Като ставаме по-отдадени на изучаването, ние ще изпитваме божествената радост, идваща от изучаването на Евангелието и живота според него.

Радостта от това да се учим

Има един разказ за мъж, който станал известен като градския лентяй. Той нямал желание да работи, нито да си търси работа. Просто живеел от труда на другите. Накрая на хората от града им писнало. Те решили да го отведат извън града и да му забранят да се връща. Докато го отвеждали във фургон към края на града, коларят от града почувствал, че го обзема вълна на съчувствие. Може би на отхвърления трябва да се даде още една възможност. Затова го попитал: „Искаш ли един чувал царевица, с която да започнеш нов живот?“

Лентяят отговорил: „А царевицата белена ли е?“[1]

Учители и ученици: Равностойни отговорности в процеса на изучаване

Понякога срещаме хора, които желаят да получават духовно разбиране, без да полагат усилия, те искат Писанията да им бъдат обяснявани, преди да ги четат. Искат Евангелието да се преподава в серии от развлекателни за слушане хапки или видео клипове. Искат учителят в Неделното училище да подготвя урока и да им го преподава подобно на хранене с лъжичка в устата, с минимална подготовка или участие от тяхна страна.

За разлика от това, Спасителят веднъж поканил Своите начинаещи ученици да си отидат вкъщи, защото не са могли да разберат думите Му. Той им заповядал да се молят, обмислят нещата и да „подготвят умовете си за утре“, когато Той „ще дойде (при тях) отново“ (вж. 3 Нефи 17:2–3).

Поуката е следната: Не само учителят има отговорността да идва подготвен за урока, но и учещите се. Точно както учителят има отговорността да преподава чрез Духа, така и ученикът има отговорността да учи чрез Духа (вж. У. и З. 50:13–21).

В Книгата на Мормон е записано: „Проповедникът не беше по-добър от слушателя, *нито пък учителят беше с нещо по-добър от ученика; и тъй те всички бяха равни*“ (Алма 1:26, курсив добавен).

Следват няколко предложения за неща, които можем да правим, за да изпитваме радостта, идваща от това да вършим своята част в процеса на изучаване и живота според Евангелието.

Обучение у дома

Изучаване на Писанията

Всеки член на Църквата носи отговорността лично да изучава Евангелието, не можем да предадем тази отговорност на други хора. По-голямата част от тази отговорност е свързана с редовно изучаване на Писанията. Президент Харолд Б. Лий (1899–1973) заявява: „Ако не четем Писанията всеки ден, то нашите свидетелства отслабват“[2]. Апостол Павел прави наблюдението, че юдеите в Берия „бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък“, и след това споделя причината за тази възприемчивост: „(Те) *всеки ден изследваха Писанията*“ (Деянията 17:11, курсив добавен).

Всекидневното изучаване на Писанията е съществено за нашата духовност. Нищо друго не може напълно да замести липсата му във всекидневието ни. Затова трябва да бъде отделено време за изучаване на Писанията, а не да ги изучаваме, ако ни остане време.

Някои може да кажат: „Нямам време за всекидневно изучаване на Писанията сред многото ми задължения в живота“. Такова изказване донякъде напомня за историята на двама дървари, които решили да се състезават, за да видят кой ще насече повече дърва за един ден. Състезанието започнало при изгрев слънце. На всеки час по-малкият на ръст дървар изчезвал в гората за по около 10 минути. И всеки път противникът му, като го виждал, се усмихвал и кимал с глава, убеден че го изпреварва. По-едрият мъж никога не напуснал поста си, не спирал да сече и не си почивал.

Когато денят свършил, по-едрият мъж с изненада научил, че противникът му, който изглежда губел толкова много време, все пак е насякъл повече дърва от него. „Как го постигна, след като направи толкова много почивки?“ – попитал той.

Победителят отговорил: „О, аз си острех брадвата“.

Всеки път, когато изучаваме Писанията, ние острим своята духовна брадва. И чудната част е, че когато правим това, можем да използваме останалото време по-разумно.

Подготвяйте се предварително

Проучвания показват, че само малка част от членовете на Църквата четат предварително стиховете от Писанията, които ще се обсъждат по

време на уроците в неделя. Всеки от нас може да помага това да се промени. Можем да изпълняваме своята част в процеса на изучаване, като идваме по-добре подготвени, като сме прочели съответните стихове и сме готови да споделяме мислите си. Нашата подготовка може да бъде духовен дар, който ние да даваме на всички присъстващи на урока.

Изучаване по време на урока

Вземане на участие по време на урока

Заповедта да си отворим устата (вж. У. и З. 60:2–3) важи не само за мисионерска работа, но и за уроците в Неделното училище. Когато вземаме участие в урока, ние каним Духа, който може да дава свидетелство за истинността на нашите думи и да дава светлина на умовете ни за повече прозрения. Освен това, участието ни може да вдъхновява мислите на други хора и така да ги насърчава също до участват.

По този начин ние следваме принципа на преподаване, на който ни учи Господ: „а нека по едно време да говори само един, и нека всички слушат това, което казва, *та когато всички са се изказали, всеки да може да се поучи от всеки*“ (У. и З. 88:122, курсив добавен). Понякога участието в уроците не е лесно, то изисква от нас да излизаме от зоната си на комфорт. Но като го правим, това води до израстването на всички, присъстващи на урока.

Записвайте впечатленията си

За известно време, когато отивах на Църква, носих празни картончета и търсех вдъхновения от ученията или духовни впечатления, които можех да записвам. Честно мога да кажа, че бях много обогатен. Този подход промени виждането ми, той насочи и ускори изучаването ми, увеличи желанието ми да ходя на църква.

Защо е толкова важно да записваме духовните преживявания, които имаме в Църквата или на други места? Представете си за момент, че една майка говори нещо на своя син тийнейджър и по някое време той казва: „Майко, това е добър съвет“. Тогава изважда един бележник и започва да записва впечатленията, които е получил от разговора с майка си. След като майката се възстановява от изненадата си, няма ли да иска да му каже още неща?

Няма съмнение, че същият принцип важи за съветите от нашия Небесен Отец. Когато записваме мислите, които Той ни дава, е по-вероятно Той да ни дава още откровения. В допълнение, много от впечатленията, които получаваме, могат първоначално да изглеждат като малки жълъди, но ако ние ги подхранваме и обмисляме, те могат да израстват в духовни дъбови дървета.

Пророкът Джозеф Смит говори за важността на това да записваме прозрения и впечатления: „Ако … продължавате да обсъждате важни теми … но не ги записвате, … може би защото пренебрегвате да записвате тези неща, когато Бог ви ги разкрива, като не ги считате за достатъчно стойностни, Духът може да се оттегли … и тогава има, или по-точно имаше, голямо знание с безкрайна важност, което вече е изгубено“[3].

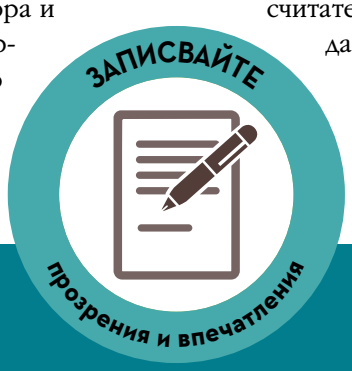

Божествен стремеж за търсене на знание

Радостта от това да се учим

Процесът на изучаване е много повече от божествено задължение. Той също е предназначен да бъде източник на прелестна радост.

Веднъж древният математик Архимед бил помолен от неговия цар да определи дали новата корона на царя е от чисто злато или златарят нечестно е заменил част от златото със сребро. Архимед размишлявал над разрешението и най-накрая получил отговор. Според легендата, той толкова много се зарадвал на откритието, че тичал из града и викал „Еврика! Еврика!“, което означава „Открих го! Открих го!“.

Колкото и да е голяма радостта от откриването на принцип от науката, има много по-велика радост в откриването на истините на Евангелието на Исус Христос, на тези истини, които не само ни дават информация, но също могат да ни спасят. По тази причина Спасителят казва: „Това ви говорих, … (за да може) вашата радост да стане пълна“ (Йоан 15:11). И поради тази причина „всички Божии синове възклицаваха от радост“, (Йов 38:7) когато научили за плана на спасение. Точно както семената имат присъща сила да растат, истините на Евангелието имат силата да носят радост.

„Търсете познание“ (У. и З. 88:118) не е само божествена заповед , но също и божествен стремеж. Всеки път, когато изучаваме Писанията, идваме по-добре подготвени, участваме в обсъжданията по време на уроците, задаваме въпроси и записваме свещени внушения, ние ставаме по-подобни на Бог и така увеличаваме способността си да изпитваме радостта, която Той чувства.

Нека всички се стремим да ставаме по-отдадени ученици, по-божествено учещи се, у дома, по време на урок или където и да сме. Като правим това, ние ще чувстваме възвишената радост, която идва от изучаването на Евангелието на Исус Христос и от живота според него. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Подобна история е разказана от старейшина Д. Тод Кристоферсън по време на общата конференция през октомври 2014 г.
2. Харолд Б. Лий, regional representatives' seminar, 12 дек. 1970 г.
3. Джозеф Смит, в *History of the Church,* 2:199.

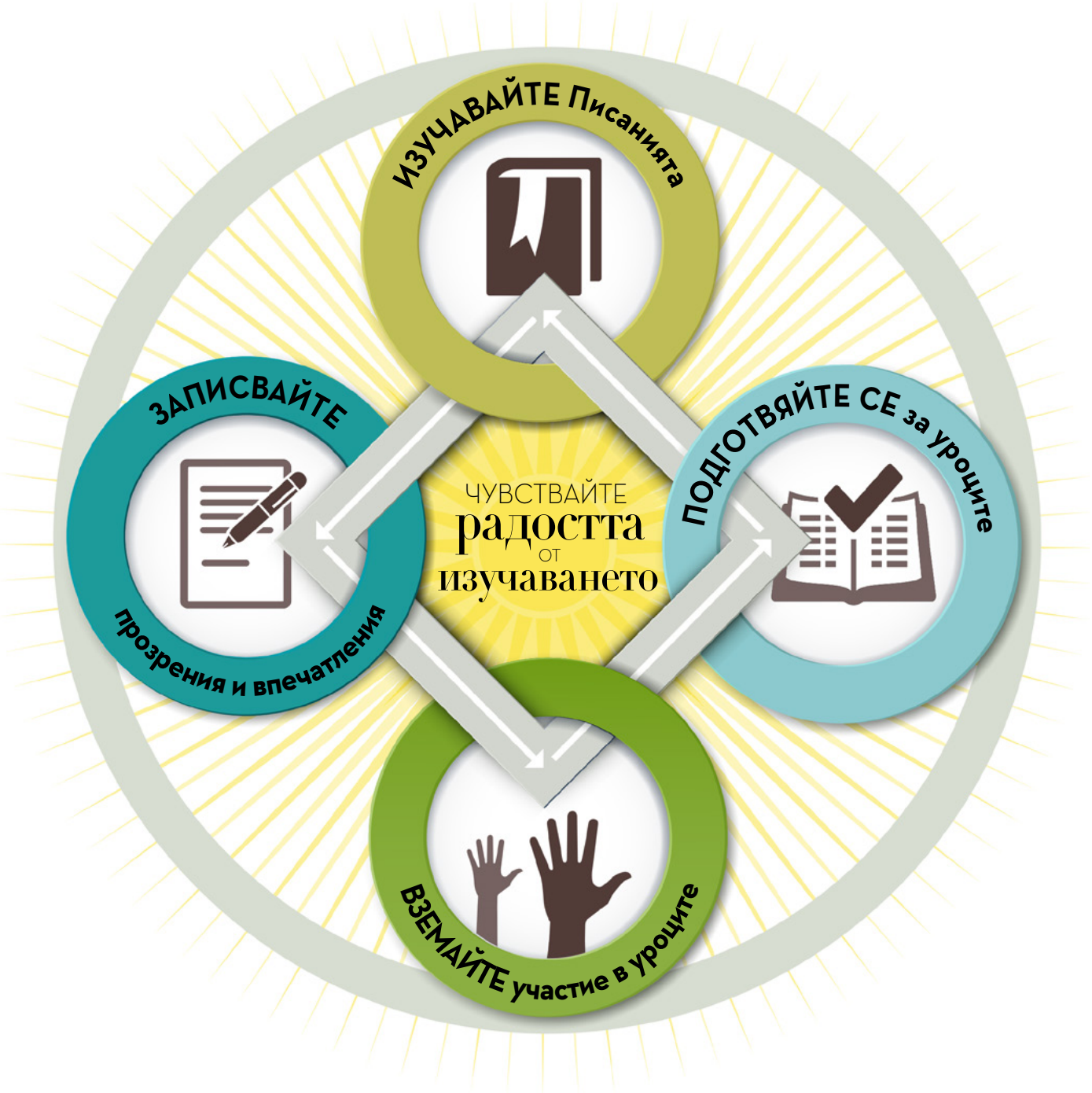

Всеки път, когато изучаваме Писанията, идваме по-добре подготвени, участваме в обсъжданията по време на уроците, задаваме въпроси и записваме свещени внушения, ние ставаме по-подобни на Бог и така увеличаваме способността си да изпитваме радостта, която Той чувства.

Малките деца и причастието

Малките ни деца чувстваха, че причастието е важно за нас. Можехме да правим повече, за да им помагаме да разбират, че то е важно и за тях.

От Аарон Л. Уест

Някога чудили ли сте се защо позволяваме на некръстени деца да вземат от причастието? Дали просто, за да избегнем почти сигурните писъци и боричкане, когато те поискат да вземат парче хляб? Дали само, за да направим по-лесно раздаването на причастието или за да стоят мирни?

Не мисля. Вярвам, че има по-дълбоки причини. Вярвам в това, защото вярвам, че когато Исус Христос казва „всички“, Той има предвид всички. И когато Той говори на множеството, Той не изключва никого.

Когато възкресеният Спасител дава причастието на Своя народ в Америка, Той подчертава, че обредът има специално значение за онези, които са кръстени[1]. И така Той заповядва на учениците си „да раздадат от (причастието) на *множеството*“[2]. Множеството включва и „малките им деца“[3].

Когато носителите на свещеничеството казват молитвите за причастието, те молят Небесния Отец да благослови и освети хляба и водата „за душите на *всички* онези,“ които вземат[4]. Всички. Всички хора, които участват, включително всяко малко дете.

Ако при вземане от хляба и водата, децата получават тези символи като благословия за техните чисти души, то със сигурност има начин, по който да им помагаме да намират смисъл в този обред.

Имайки това разбиране, аз си спомням дните, когато децата ми бяха малки. Жена ми и аз се справяхме доста добре с това да държим децата си тихи по време на причастието. Мисля, че те разбираха колко важен е обредът за нас. Но ние можехме да правим повече, за да им помагаме да виждат, че той е важен и за *тях*.

Какво можехме да правим? Можехме да помним, че малките деца са способни да спазват обещанията от молитвите за причастието. Те могат да разбират, по техния си малък, но силен начин, какво означава да „си спомнят винаги“ за Исус. Те могат да обещават да „спазват Неговите заповеди“. Те дори могат да показват, че „желаят да вземат върху си името“ на Христос, като знаят, че скоро ще имат тази привилегия, когато се кръстят и бъдат потвърдени[5].

А какво да кажем за подновяването на заветите? Ръководителите на Църквата ни учат, че когато вземаме от причастието, ние подновяваме всички завети, сключени с Господ[6]. Малките деца нямат завети, които да подновяват.

Отново си спомням за времето, когато децата ни бяха малки. Не можехме да им помагаме да си спомнят завети, но можехме да им помагаме да очакват с желание да ги сключат. Представям си се заедно с малките ни син или дъщеря в някоя неделя сутрин:

Казвам: „Когато станеш на осем години, ти ще се кръстиш и ще получиш дара на Светия Дух. Ще сключиш завет. Заветът, който ще сключиш *тогава*, ще бъде като обещанията, които правиш *сега*, когато вземаш от причастието.

„Когато аз взема от причастието днес, ще подновя моя завет, сключен при кръщението ми, все едно, че давам тези обещания отново. Ти ще бъдеш там с мен, но ти няма да подновяваш завет. Все още не си сключил такъв завет. Вместо това можеш да *се упражняваш* как да сключваш завети. Всеки път, когато вземаш от причастието, можеш да се подготвяш за своето кръщение и потвърждаване. По този начин ти ще бъдеш подготвен, когато станеш на осем години“.

Ако ви се струва необичайно да използвате думата *упражнявам се* в този смисъл, помислете за следното: в благоговейна обстановка бащата може да помага на децата да се подготвят за обреда на кръщение, като им показва как заедно ще застанат във водата, а също като казва думите на молитвата за кръщение. Той не извършва обреда на кръщение в този момент. В определен смисъл той помага на децата си да се упражнят. По този начин те няма да се притесняват какво ще се стане, когато влязат във водата за кръщение. Вярвам, че майките и бащите могат също да помагат на децата да се учат как да сключват и спазват завета на кръщението. Всяко събрание за причастие може да бъде свещено упражнение за малките деца, когато вземат от символите на Единението на Спасителя.

И така, връщам се към първоначалния си въпрос. Защо позволяваме на некръстени деца да вземат от причастието? Дали е само, за да „стоят мирни“? Разбира се, че не. Ние помагаме на нашите малки деца да вземат от причастието, за да могат да си спомнят за своя Спасител и да пазят Неговия мир, мир, различен от всичко, което светът може да предложи[7]. Ние им помагаме да се подготвят да получават този мир във все по-голямо изобилие в бъдеще, когато ще сключват и спазват завети с Него. ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 3 Нефи 18:5, 11.
2. 3 Нефи 18:4, курсив добавен.
3. Вж. 3 Нефи 17:21–25, 18:1–4.
4. Учение и завети 20:77, 79, курсив добавен.
5. Учение и завети 20:77.
6. Вж. Л. Том Пери, „Сега като вземаме от причастието“, *Лиахона,* май 2006 г., с. 41.
7. Вж. Йоан 14:27.

РАЗБИРАНЕ НА самоубийството

РАННИ ПРИЗНАЦИ И ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ

От д.пс.н. Кеничи Шимокава
Семейни служби на светиите от последните дни, Япония

Когато Кевин е на 16 години, родителите му се развеждат. По същото време той спира да приема лекарствата си за епилепсия, които помагат за стабилизиране на настроението му. Без да знае, че страда от биполярно разстойство, той започва да изпитва параноя, омаломощаваща мания и остра депресия. Изглежда, че лекарствата не му помагат. Стига се до момент, в който се чувства толкова изморен от всичко, че решава да сложи край на живота си, без да казва на никого за намеренията си.

Кевин си спомня деня, в който прави опит да отнеме живота си: „Плачех. Бях толкова изморен, толкова психически изтощен. Просто гледах хората, искайки някой, който и да е, да попита „Добре ли си?“ Макар силно да исках това, аз чувах гласове (в ума си), които ми казваха „Ти трябва да умреш.“ … През цялото време се умолявах да не върша това, но гласовете бяха твърде силни и просто не можех да ги преодолея“[1].

За голямо съжаление, никой не забелязва неговото нещастие. Убеден, че никой не го е грижа за него, той прави опит за самоубийство, но по чудо оцелява.

Можем ли да усетим поне малко от неговото съкрушаващо нещастие и отчаяния му тих вик за помощ?

Самоубийството е едно от най-трудните изпитания в смъртния живот, както за хората, страдащи от мисли за самоубийство, така и за близките им. Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли заявява: „По моя преценка, няма по-трудно време за семейството от момента, когато някой обичан човек отнеме своя живот. Самоубийството е съсипващо преживяване за цялото семейство“[2]. Имайки предвид колко сериозно е това изпитание, нека обсъдим (1) какво знаем за самоубийството, включително предупредителните признаци, а също и нещата, които можем да правим, за да го предотвратим, (2) какво могат да правят близките и общността и (3) какво трябва да знаем всички, за да укрепваме своята надежда и вяра в Христос, така че да не стигаме до отчаяние.

СНИМКИ © ISTOCK/THINKSTOCK

Разбиране на самоубийството

Повече от 800 000 души годишно слагат край на живота си[3]. Това означава, че в света на всеки 40 секунди някой сам отнема живота си. Истинският брой вероятно е дори по-голям, понеже самоубийството е болезнена тема, а също и незаконно в някои страни, така че не се съобщава. Самоубийството е втората водеща причина за смъртта на хора на възраст между 15 и 29 години. В повечето страни процентът самоубийци е най-висок при хората на възраст над 70 години. Пряко или косвено, самоубийството засяга голяма част от обществото.

Ранни признаци

Когато трудностите в живота изглеждат по-големи от способностите ни, можем да изпитваме огромен стрес. А когато психическата тежест е непоносима, човешкото мислене може да бъде замъглено и да се стигне до извода, че смъртта е единственият изход. Хората може да чувстват, че никой не може да им помогне, което да доведе до социална изолация и допълнително утежняване на безпокойството и чувството на безизходица и безнадеждност, като накрая се стига до извода, че смъртта е единственото решение.

Когато някой показва *един* от следните ранни признаци[4], трябва незабавно да потърсим помощ от специалист по психично здраве или спешните служби като полицията:

- Отправяне на заплахи, че ще се самонарани или самоубие
- Търсене на начини или средства за самоубийство
- Говорене или писане за смърт, умиране или самоубийство

Следните признаци могат да не представляват опасно състояние, но ние не бива да се колебаем да потърсим и получим помощ, ако някой:

- Изразява обезнадеждеността и липса на цел в живота
- Показва ярост, гняв или търси отмъщение
- Държи се безразсъдно
- Чувства се в капан
- Увеличава употребата на алкохол или наркотици
- Отчуждава се от приятелите, семейството или обществото
- Чувства безпокойство или показва големи промени в настроението
- Има проблеми със съня или спи през цялото време
- Чувства, че е в тежест на останалите

Не всеки, който прави опит за самоубийство, казва на другите за намеренията си, но мнозинството показват тревожни признаци като изброените по-горе. Така че, вземайте насериозно подобни признаци!

Дори ако професионалната помощ не е на разположение, силата на истински загрижените приятели и роднини е неоценима.

Както учи Алма, ние трябва „да носим един другиму тегобите си, за да може те да са леки;… да скърбим с онези, които скърбят; да, и да утешаваме онези, които се нуждаят от утешение“.

Предотвратяване

Когато някой е склонен да се самоубие, семейството и приятелите имат жизнено важна роля. Както учи Алма, ние трябва „да носим един другиму тегобите си, за да може те да са леки;… да скърбим с онези, които скърбят; да, и да утешаваме онези, които се нуждаят от утешение“ (Мосия 18:8–9).

Ето някои полезни неща, които могат да правят семейството и приятелите:

Обръщайте внимание и изслушвайте с любов. Както старейшина Балард съветва: „Няма нищо по-силно от ръката, която с любов може да прегърне онези, които изпитват трудности“[5]. Старейшина Дейл Г. Ренлънд от

Кворума на дванадесетте апостоли учи: „Ние трябва да ги виждаме … през очите на техния Родител – Небесния Отец. … Само така можем да чувстваме загрижеността на Спасителя към тях. … Тази разширена перспектива ще разтваря сърцата ни към разочарованията, страховете и болките на околните“[6].

Помагайте с конкретни неща. Ако даден човек преминава през криза, засягаща безопасността и основните му нужди, предложете реална помощ, но го оставете да избере дали да я приеме или не. Например, ако някой иска да се самоубие заради изгубена работа, помогнете му да намери предложения за работа, които да му дават възможност да избира и му помагат да се освободи от чувството за безизходица.

Питайте го дали мисли да се самоубие. Когато сте обезпокоени, че някой е в беда и показва ранни признаци за самоубийство, попитайте го за това. Задаването на такъв въпрос може да изглежда неудобно, но е най-добре ясно да се разбере, като човекът недвусмислено се попита дали мисли за самоубийство. Това може да му позволи да говори за трудностите и безпокойствата, които изпитва.

Примери за такива въпроси са: „Това изглежда като твърде много за преодоляване от сам човек. Мислиш ли за самоубийство?“ или „При цялата тази болка, която изпитваш, чудя се дали не обмисляш самоубийство“. Ако човек не иска да се самоубие, вероятно ще ви го каже.

Ако чувствате, че не ви се доверява с мислите си за самоубийство, вслушвайте се в нашепванията на Духа, за да знаете как да постъпвате. Може да бъдете подтикнати просто да бъдете с него, докато ви се довери.

Останете с човека и потърсете помощ. Ако някой ви каже, че мисли да се самоубие, останете с него и говорете за

проблемите му. Ако спомене конкретни начини за самоубийство и кога мисли да го извърши, помогнете му да се свърже с гореща линия за подобни кризисни ситуации или с местна болница за спешна психиатрична помощ.

Последици от самоубийството

Независимо дали показват признаци или не, някои хора наистина сами отнемат живота си. Когато са изправени пред съкрушителното изживяване от самоубийството на обичан човек, членовете на семейството и приятелите често изпитват дълбока, силна и сложна по обхват скръб. Някои от тези чувства могат да бъдат:

- Срам и чувство на позор
- Шок и неверие
- Гняв, облекчение или вина
- Желание да скрият причината за смъртта
- Социална изолация и нарушаване на семейните взаимоотношения
- Активно или дори обсебващо желание да участват в дейности по предотвратяване на самоубийствата
- Всепоглъщащо желание да разберат защо
- Чувство на изоставяне и отхвърляне
- Обвиняване на починалия, на самите тях, на другите или на Бог
- Увеличаващи се мисли за самоубийство или желание за самонараняване
- Повишен стрес по време на празници и годишнини от смъртта[7]

Какво могат да правят близките и общностите

Да се въздържат от осъждане. Макар самоубийството да е сериозно събитие, старейшина Балард също ни напомня: „Очевидно ние не знаем пълните обстоятелства, съпътстващи всяко

самоубийство. Само Бог знае пълните подробности и Той е този, който ще съди нашите постъпки в земния ни живот. Когато (Господ) ни съди, аз чувствам, че Той ще вземе под внимание всичко: нашите гени и от какви химически вещества сме направени, умственото ни състояние, интелектуалните ни способности, това, което сме научили, традициите на нашите бащи, нашето здраве и т.н“[8].

Позволявайте на хората да скърбят и уважавайте начина, по който те са избрали да правят това. Хората скърбят по различни начини, както се различават взаимоотношенията им с починалия човек и всички останали. Затова приемайте и уважавайте начина, по който всеки човек изразява скръбта си.

Когато обичани хора си отидат от нас, силни и дори непреодолими чувства могат да ни завладеят. Въпреки това, изпитването на скръб не означава липса на вяра. Спасителят казва: „Живейте заедно в любов дотолкова, че да оплаквате загубата на онези, които умират“ (У. и З. 42:45). Скръбта е израз на нашата любов към починалите хора и значението на връзката ни с тях.

Помолете за помощ. Когато скърбите, можете да се чувствате съкрушени. Ако търсите помощ, това може да предоставя свещени възможности на други хора да ви обичат и да ви служат. Ако им позволявате да ви помагат, това може да бъде изцеляващо и укрепващо не само за вас, но и за тях.

Останете в контакт с останалите. Някои хора скърбят тайно и понякога могат да се изолират от останалите, затова поддържайте връзка със семейството и приятелите си. Редовно се обръщайте към скърбящи членове от вашето семейство, роднини и приятели и предлагайте помощ, защото те може да не се обърнат към вас.

Уповавайте се на Спасителя. В крайна сметка, Спасителят е източникът на изцеление и покой. „Неговото Единение … дава възможността да призоваваме Него, Който е изпитал всички наши немощи, за да ни дава силата да понасяме бремето на смъртността. Той познава нашите страдания и е готов да помага. Подобно на добрия самарянин, когато ни намира ранени край пътя, Той ще превързва раните ни и ще се грижи за нас (вж. Лука 10:34)“[9].

Нека осъзнаем, че всички ние имаме нужда напълно да се уповаваме на Господ Исус Христос и на Неговото Единение, като се стремим да вършим своята част. С това смирено признание, нека се стремим да разбираме тревогите на своите семейства и приятели, нека се обръщаме към тях с любов и заедно да подхранваме по-голяма вяра и упование в Спасителя, Който ще се върне и ще „обърше всяка сълза от очите ни и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка“ (Откровение 21:4). ■

БЕЛЕЖКИ

1. Кевин Хайнс, от Amanda Bower, „A Survivor Talks About His Leap“, *Time,* 24 май 2006 г., Time.com.
2. М. Ръсел Балард, в Jason Swenson, „Elder Ballard Offers Comfort and Counsel to Those Affected by Suicide“, *Church News,* 19 дек. 2014 г., news.lds.org.
3. Вж. World Health Organization, *Preventing Suicide: A Global Imperative,* 2014 г., с. 2.
4. Вж. M. David Rudd and others, „Warning Signs for Suicide: Theory, Research, and Clinical Applications“, *Suicide and Life-Threatening Behavior,* изд. 36, № 3, 2006 г., с. 255–262.
5. М. Ръсел Балард, в „Sitting on the Bench: Thoughts on Suicide Prevention“ (видео), lds.org/media-library.
6. Дейл Г. Ренлънд, „През Божиите очи“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 94.
7. Вж. John R. Jordan, „Is Suicide Bereavement Different? A Reassessment of the Literature“, *Suicide and Life-Threatening Behavior,* изд. 31, № 1, 2001 г., с. 91–102.
8. М. Ръсел Балард, „Suicide: Some Things We Know, and Some We Do Not“, *Ensign,* окт. 1987 г., с. 8.
9. Далин Х. Оукс, „Усилвани чрез Единението на Исус Христос“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 64.

ПРЕПОРЪЧВАНИ СТАТИИ

Джефри Р. Холанд, „Като счупен съд“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 40–42.

Дитер Ф. Ухтдорф, „Надеждата на Божията светлина“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 70–77.

Шейн М. Боуън, „Понеже Аз живея и вие ще живеете“, *Лиахона,* ноем. 2012 г., с. 15–17.

Пророчески думи на неочаквано място

Изоставено списание променя завинаги живота на Оскар Кастро.

От Колет Линдал

Денят, в който съпругата на Оскар напуска него и двете им малки деца, бил един от най-трудните в живота му. Трябвало да вземе твърде много решения. Преди това той си търсел работа, а сега имал нужда и от ново жилище. Струвало му се, че животът му е развалина. Мислил дори да се откаже и вероятно щял да го направи, ако не били двете му красиви деца.

В Сан Хуан, Аржентина, нямало много къщи под наем в рамките на бюджета на Оскар. Но една малка къща в безопасен квартал тъкмо била освободена от група млади мъже, затова Оскар я взел под наем и се подготвил да започне наново с децата си.

Няколко списания и книги били оставени и захвърлени на пода в новия им дом и след като цял ден работил да почиства и изхвърля неща, Оскар седнал и погледнал едно от списанията. По някаква причина корицата заинтригувала Оскар. Под заглавието *Лиахона* имало картина, която показвала стар мъж, застанал на една кула и говорейки на хора. Възрастният човек му напомнил за картини на Библейски пророци.

Оскар отворил списанието и започнал да чете: „Всеки от нас вече знае, че ние следва да казваме на хората, които обичаме, че ги обичаме. Но онова, което знаем, не винаги се проявява в нещата, които вършим“[1]. Оскар си помислил за острите думи, които много пъти си разменяли той и жена му. Той искал да научи децата си да бъдат по-добри. Оскар продължил да чете списанието и започнал да чувства, че в него се заражда надежда. Преди да изтече седмицата, той бил прочел всяка статия и имал желание да научи повече.

След около месец двама мисионери вървели из квартала на Оскар. Оскар ги заговорил и ги попитал дали са мисионери – светии от последните дни и колко ще струва да получи още от тези списания на Църквата. Старейшините му отговорили, че ще му струва около 20 минути от личното му време.

На следващия ден двамата мисионери посетили Оскар в дома му. Той им разказал как се преместил в къщата и намерил там стари книги, списания и брошури, от които научил за Църквата. Обяснил, че първата статия, която прочел, пряко се отнасяла за живота му тогава. Той вече знаел за важността на семейството и имал желание да научи повече за семейната домашна вечер и за семейната молитва. Казал на старейшините какво още е научил за Църквата, включително за Джозеф Смит и за Възстановяването на Евангелието.

Погледнал право в очите на старейшините и казал думите, които всеки мисионер се надява да чуе:

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДАН БЪР, СНИМКАТА Е ПРЕДОСТАВЕНА ОТ АВТОРА.

„Вярвам, че Джозеф Смит е пророк на Бог“. Те го поканили да се кръсти и Оскар приел със сълзи в очите. Няколко седмици по-късно Оскар Кастро бил кръстен и потвърден за член на Църквата.

Господ подготвил Оскар, който имал разкаян дух и готовност да се учи и израства. В онзи паметен ден на преместване духът на посланията в изданието на *Лиахона* от общата конференция докоснал сърцето на Оскар. Предишните собственици на дома не са знаели какво въздействие ще има това, че оставят няколко списания на Църквата, но посланията на Евангелието в тях се превърнали във важно мисионерско средство. Като довели Оскар към истините, които търсел, те завинаги променили живота му. ■

Авторката живее в Аржентина, докато съпругът ѝ служи като президент на мисия.

Оскар Кастро е кръстен и потвърден, след като намира издание на* Лиахона *от обща конференция в дома, в който се мести.

БЕЛЕЖКА

1. Дейвид А. Беднар, „По-усърдни и загрижени у дома“, *Лиахона,* ноем. 2009 г., с. 17.

От старейшина Брадли Д. Фостър
От Седемдесетте

СЕМЕЙНАТА ИСТОРИЯ:
ИЗТОЧНИК НА МИР, ЗАЩИТА И ОБЕЩАНИЯ

Ако вашето семейство участва в събирането на летописи, изцеляване на сърцата и запечатване на членовете на семейството, вие и вашето потомство ще бъдете благословени навеки.

Историята на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е история за семействата. Казвайки *семейства,* аз нямам предвид съвременното ни разбиране за семейството като майка, татко и деца.

Използвам термина по начина, използван от Господ, където семейство означава *род* или *семейства, включващи много поколения,* понеже всеки има такова семейство.

Планът на Небесния Отец за Неговите деца е основан на такъв вид семейство – където децата получават сила от своите предци от много предишни поколения и където родителите се стремят да благославят своето потомство много поколения в бъдещето.

В този смисъл Книгата на Мормон също разказва истории за семейства. Четейки тези истории, ние виждаме, че семействата не са се променили много през изминалите векове. Дори и тези, които са живели в друго време и на друго място, не се различават много от нас, а Божието желание Неговите деца да живеят в щастливи, вечни семейства, не се е променило.

Защо Бог запазва летописите с тези истории? Какво иска Той да научим от тях? Има ли в тях уроци, които могат да ни помагат в усилията ни да събираме, изцеляваме и запечатваме своите семейства?

Един урок от Лехий

Считам, че първото семейство в Книгата на Мормон, това на Лехий, има голям урок за нас, който може да не сме забелязали. Семейството на Лехий може да ни научи на много за семейните летописи – защо те са важни за Господ и защо трябва да бъдат важни за нас.

В началото на историята Лехий и Сария отглеждат своите дъщери и четири сина в Ерусалим, като водят сравнително удобен живот в този велик град. Животът им се променя завинаги, когато Господ заповядва на Лехий да отведе семейството си в пустошта.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ КАРОЛИН ВИБЪРТ

Лехий се подчинява и той и семейството му оставят своето богатство и тръгват в пустошта. След като пътуват известно време, Лехий казва на сина си Нефи:

„Ето, аз сънувах сън, в който Господ ми нареди, че ти и братята ти ще трябва да се *върнете* в Ерусалим.

Защото ето, Лаван има летописа на юдеите и също родословието на прадедите ни, и те са издълбани върху плочи от пиринч“. (1 Нефи 3:2–3, курсив добавен).

Поради тази заповед нашите семейства са благословени със следното въздействащо изявление на вяра и покорност от страна на Нефи: „Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал, защото знам, че Господ не дава заповеди на чедата човешки, освен ако не ще подготви пътя за тях, за да могат да изпълнят това, което Той им е заповядал“ (1 Нефи 3:7).

Плочите от пиринч представляват летописи. Те съдържат Писанията, но също и историята на семейството на Лехий. Господ знае колко важно ще бъде да се запази този летопис за много поколения след тях.

Господ искал семейството на Лехий да има тези летописи. Те дават на неговите потомци чувство за идентичност.

Чудили ли сте се защо Господ заповядва не Лехий, а синовете му да се върнат за летописите? Той е патриархът на семейството. Господ дава видение на *него*. Лехий не би ли имал по-голямо влияние върху Лаван, отколкото синовете му?

Не знаем защо Господ заповядва именно синовете на Лехий да се върнат в Ерусалим, но знаем, че те се затрудняват да изпълнят това, което Господ иска от тях. Задачата е трудна и е изпитание на вярата им. Те научават ценни уроци, които ще им служат добре по време на пътуванията им в пустошта. Може би най-важното, което научават е, че когато Господ заповядва, Той наистина подготвя път за изпълнение.

Можем да се запитаме какво иска Господ да научават нашите синове и дъщери, когато те „се връщат назад“, за да откриват семейните ни летописи? По какъв начин Той подготвя пътя за това? Има ли опит, който Той иска те да получат? Каним ли ги да придобиват този опит? Какви благословии се надява Той да даде на вашите синове и дъщери чрез служба в храма и чрез семейна история?

Когато Нефи и братята му се връщат в шатрата на баща си, Лехий „взе летописите, които бяха издълбани върху плочите от пиринч, и ги прегледа от самото им начало“. Там той намира „петте книги на Моисей“, „пророчества на светите пророци“ и „родословие на бащите си; и така той научи, че е потомък на Йосиф; да, точно този Йосиф,… който беше продаден в Египет“. И когато Лехий „видя всичките тези неща, той беше изпълнен с Духа“ (1 Нефи 5:10, 11, 13, 14, 17).

След това Лехий поучава семейството си на това, което е научил от плочите. Бихте могли да кажете, че шатрата му се превръща в център за семейна история и семейно изучаване – точно това, което трябва да бъдат и нашите домове.

Лесно е да се види защо Господ иска семейството на Лехий да притежава тези летописи. Летописите дават на потомците на Лехий чувство за идентичност, като ги свързват с бащите им от миналото и посаждат в сърцата им „обещанията, направени на бащите“ (У. и З. 2:2, Джозеф Смит – История 1:39). Тези летописи са толкова важни за вярата на неродените още поколения, че Духът предупреждава Нефи как без тях, „цял народ (ще) чезне и погине в неверие“ (1 Нефи 4:13).

Опитът на друг един народ от Книгата на Мормон показва колко вярно е това, че когато летописите се изгубят, истината се изгубва и резултатите за бъдещите поколения могат да бъдат гибелни.

Муликитите напускат Ерусалим по същото време, когато и семейството на Лехий. Но за разлика от семейството на Лехий, „те не бяха донесли със себе си никакви летописи“. Когато Мосия ги открива около 400 години по-късно, „техният език се беше развалил; … и те отричаха съществуването на Твореца си“ (Омний 1:17). Те са изгубили същността си на народ на завета.

Мосия учи муликитите на своя език, за да могат те да се учат от летописите, които той притежава. В резултат на това муликитите се превръщат от объркано, безбожно общество в общество, което разбира Божия план на щастие за тях и техните семейства.

Обърнете се заедно със семейството си

Знанието кои сме ние във взаимоотношенията си с Бог и един към друг променя начина, по който

мислим, действаме и се отнасяме към другите. Летописите са съществена част от нашата идентичност и перспектива. Това да поглеждаме назад ни подготвя да вървим напред.

Родители, поканихте ли семейството си да се „обръща назад“? По един или друг начин отделени ли са членовете семейството ви от своите летописи или един от друг? Прекъсната ли е връзката между настоящото и миналите поколения от вашето семейство? Какво се е случило в семейството ви, за да причини това прекъсване? Дали е имиграция, семейни конфликти, обръщане в Евангелието или просто стечение на обстоятелствата? Напоследък полагали ли сте усилия да откриете предците си във FamilySearch.org?

Домът Израилев е бил разпръснат и по много начини това включва разпръсването на нашите семейства и летописи. Нашата отговорност е да ги съберем заедно и, където е необходимо, да изцелим раните от раздялата. Когато усърдно се стремим сърцата на нашите деца да бъдат обърнати към бащите им, сърцата ни също ще се обръщат към децата ни[1] и заедно ще откриваме мира и изцелението, които са резултат от това дело (вж. У. и З. 98:16).

Точно както Лехий изпраща своите синове обратно в Ерусалим за свещените летописи, нека изпращаме децата си да търсят нашите летописи. Точно както Господ подготвя пътя за Нефи, Той е осигурил Интернет и други технологии, които да позволят на децата ни да събират и изцеляват нашите семейства. И Той е подготвил храмове, където можем да отиваме с имената, които намираме, и да правим събирането си постоянно чрез обредите на запечатване.

Радост в пустошта

Когато жена ми Шарол и аз се оженихме, ние искахме да имаме четири сина. Господ имаше друг план. Той ни даде четири дъщери.

С нашите дъщери ние пътувахме в пустошта. Сега те са омъжени, имат деца и пътуват през своята пустош. Всичко ли беше леко по пътя? Не. Имаше роптание и много трудности.

Животът в пустошта може да бъде труден за семействата. Когато хора ни питат: „Как сте вие и вашето семейство?“ Често отговаряме: „В момента сме между две кризи. Благодаря че попитахте“.

Но по пътя също има моменти на истинска радост. В ролята си на бащи и майки ние отделяме много време, за да укрепваме децата си за пустошта. Пророците в наши дни обещават, че работата по семейна история осигурява „защита срещу влиянието на противника“[2] и „по-дълбоко и трайно“ обръщане към Спасителя[3]. Какъв въздействащ начин да събираме, изцеляваме и запечатваме своите семейства.

В качеството си на патриарх на нашето семейство, аз моля дъщерите си „да се обръщат назад“ и да *намират* летописи, да *отиват* с имена в храма и да *учат* внуците ни. Моля ги да опознаят своите предци, като участват в нашата семейна история.

Едно обещание

Аз обещавам, че ако каните вашите деца „да се обръщат назад“ и да намират летописи за семейството ви, като Лехий и Сария заедно ще се „радвате извънредно много“ и ще „въздавате благодарност на Бога Израилев“. Като търсите вашите летописи, вие ще бъдете „изпълнени с Духа“, защото ще откривате, че те са „желателни; да, дори с голяма стойност“. И вие ще знаете, че това е „мъдрост Господна, че трябва да ги носим с нас“, докато „пътуваме в пустошта към земята на обета“ (1 Нефи 5:9, 17, 21–22).

Църквата е тук, за да поддържа и укрепва вашето семейство в това пътуване. Обещавам ви, че като вашето семейство участва в събиране на летописи, изцеляване на сърца и запечатване на членове на семейството, вие и вашите потомци, цялото ви семейство, ще бъдете благословени завинаги. ■

Откъси от речта „Събиране, изцеляване и запечатване на семейства“, произнесена на конференцията „RootsTech“, посветена на семейната история и проведена на 14 февр. 2015 г. в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ.

БЕЛЕЖКИ

1. За примери как летописите, съдържащи се на плочите от пиринч, носят изцеление за потомците на Лехий, вижте Алма 37:8–10.
2. Ричард Г. Скот, *„Радостта от изкуплението на мъртвите“,* Лиахона, ноем. 2012 г., с. 94.
3. Дейвид А. Беднар, „Сърцата на децата ще се обърнат към бащите им“, *Лиахона,* ноем. 2011 г., с. 26.

ПОВЕЧЕ ОНЛАЙН

Двама апостоли обещават благословии на младежи, които участват в работа по семейна история и храмова служба. За да гледате видеото (на английски език), сканирайте този QR код или посетете lds.org/go/1016000.

Любов или похот

От Джошуа Дж. Пърки
Списания на Църквата

Похот.

Това наистина е грозна дума. Повечето от нас не искат да мислят за тази дума, още по-малко да учат за нея. Този термин предизвиква чувство за неморалност, нещо тъмно, подмамващо и в същото време неправилно.

И за това има важна причина. Ако „сребролюбието е корен на всякакви злини“ (1 Тимотей 6:10), то със сигурност похотта е неговият таен съюзник. Тя е подла и опозоряваща. Похотта превръща хора, вещи и дори идеи в обекти за притежание или придобиване, за задоволяване на ненаситно желание. Но ако вече знаем това, защо трябва да научим повече за нея?

Защото, ако можем по-добре да разбираме какво наистина означава похотта, можем да се научим как да насочваме своите мисли, чувства и действия така, че да избягваме и преодоляваме нейните прояви. Това ще ни доближава до Светия Дух, който пречиства нашите мисли и намерения и ни укрепява. А това от своя страна ще ни води към много по-щастлив, по-мирен и по-радостен живот.

Какво е похотта

Ние сме склонни да мислим за похотта основно като неподходящи, много силни чувства на физическо привличане към друг човек, но е възможно да изпитваме страст или да ламтим за почти всичко: пари, собственост, вещи и разбира се към други хора (вж. Ръководство към Писанията, „Похот“).

Ако можем по-добре да разбираме какво наистина означава похотта, можем да се научим как да я избягваме и да правим избори, които да ни приближават до Светия Дух.

КАКВО Е ЛЮБОВ И КАКВО Е ПОХОТ

Любовта облагородява, похотта води до деградация. Любовта използва истината, похотта използва лъжи. Любовта гради и укрепява, похотта разрушава и отслабва. Любовта е хармонична, похотта е противоречива. Любовта носи мир, похотта поражда конфликти. Любовта вдъхновява, похотта притъпява. Любовта изцелява, похотта омаломощава. Любовта изпълва с енергия, похотта изпепелява. Любовта осветява, похотта носи тъмнина. Любовта изпълва и подкрепя, похотта не може да бъде задоволена. Любовта е дълбоко свързана с обещания, похотта живее заедно с гордостта.

Похотта принуждава човек да се стреми да придобива нещо противно на Божията воля. Тя обхваща всякакви чувства или желания, които карат човек да се концентрира върху светски притежания или егоистични практики – лични интереси, желания, страсти и апетити, вместо върху спазване на Божиите заповеди.

С други думи, пожелаването на неща, противни на Божията воля, или желанието да притежаваме неща по начин, противен на Неговата воля, представлява похот и води до липса на щастие[1].

Опасностите от сексуалната похот

Макар ние да сме предупредени за похотта като форма на силно желание, в сексуален смисъл похотта е още по-опасна. Спасителят предупреждава: „Всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“ (Матей 5:28).

Древните апостоли предупреждават много сериозно срещу похотта в този смисъл. Само като един пример, апостол Йоан казва: „Защото всичко, което е в света – желанията на плътта, похотта на очите, надменността в живота, не е от Отца, но от света“ (1 Йоан 2:16, вж. също стих 17, Римляните 13:14, 1 Петър 2:11).

А предупрежденията продължават и днес[2]. Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява: „Защо похотта е такъв смъртен грях? Е, в допълнение към напълно отблъскващото Духа влияние, което има похотта над душите ни, аз мисля, че тя е грях, защото осквернява най-висшето и свято взаимоотношение, което Бог ни дава през земния ни живот – любовта, която мъж и жена изпитват един към друг, и желанието, което има тази двойка да създаде деца в семейство, което следва да бъде вечно“[3].

Това да позволяваме на похотливите желания да се реализират е в основата на много греховни действия. Нещо, което започва с привидно невинен поглед, може да прерасне в гнусна изневяра с всичките нейни пагубни последствия. Става така, защото похотта прогонва Светия Дух и ни прави уязвими за още изкушения и за други грехове и измами на противника.

Трагичните избори на цар Давид са тъжен пример за това колко силна и смъртоносна може да бъде похотта. Давид случайно вижда Витсавее да се къпе и изпитва похот към нея. Похотта поражда действия и той изпраща хора да я доведат, за да преспи с нея. После, в погрешно насочен опит да потули греха си, Давид нарежда мъжът на Витсавее да бъде изпратен в сражение, където е сигурно, че ще бъде убит (вж. 2 Царе 11). Като резултат Давид губи своето възвисяване (вж. У. и З. 132:38–39).

Случаят с Давид може да изглежда прекалено краен, но със сигурност подкрепя тезата, че похотта е силно изкушение. Ако се поддаваме на похотта, тя може да ни кара да вършим неща, които никой трезво мислещ човек не би направил. Това, че похотта е толкова коварна, толкова лесно се предизвиква и толкова ефективно ни изкушава да се отвръщаме от Светия Дух и да отдаваме волята си на нещо забранено, я прави още по-опасна. Тя може да бъде породена от гледане на порнография, слушане

Похотта обхваща всякакви чувства или желания, които карат човек да се концентрира върху светски притежания или егоистични практики – лични интереси, желания, страсти и апетити, вместо върху спазване на Божиите заповеди.

на нецензурни текстове или неподходяща интимност. В същото време похотливите чувства могат да подтикнат човек да търси порнография. Тази самозатягаща се примка е изключително силна и опасна[4].

Сексуалната похот опозорява и отслабва всички взаимоотношения, не на последно място от които е личната ни връзка с Бог. „И истина ви казвам, както съм казвал и преди, този, който гледа на жена, за да я пожелае, или ако някой прелюбодейства в сърцето си, те няма да имат Духа, а ще се отрекат от вярата и ще се боят“ (У. и З. 63:16).

Както учи старейшина Ричард Г. Скот (1928–2015) от Кворума на дванадесетте апостоли: „Сексуалната неморалност създава преграда за влиянието на Светия Дух, като пречи на Духа да проявява своите възвисяващи, просветляващи и даващи сила способности. Тя води до силна физическа и емоционална стимулация. С времето това създава неутолим апетит, който води грешника към още по-сериозен грях“[5].

Какво не е похотта

След като разгледахме какво *е* похотта, е важно да разбираме какво *не* е и да внимаваме да не наричаме уместни чувства, праведни мисли и желания похотливи. Похотта е *вид* желание, но има и праведни желания. Например, можем да желаем добри и уместни неща, които ще помагат в реализирането на Господното дело.

Помислете за:

- **Желанието да притежаваме пари.** Взето само по себе си, желанието да притежаваме пари не представлява зло. Павел не казва, че *парите* са корен на всякакво зло. Той казва, че „*сребролюбието* е корен на всякакви злини“ (1 Тимотей 6:10, курсив добавен). Ученията на Яков от Книгата на Мормон дават допълнително пояснение: „Но преди да потърсите богатства, потърсете царството Божие! И след като сте получили надежда в Христа, ще се сдобиете и с богатства, ако ги търсите; но ще ги търсите с намерение да вършите добро – да облечете голите, да нахраните гладните, да освободите пленниците и да дадете помощ на болните и страдащите!“ (Яков 2:18–19).
- **Проява на уместни сексуални чувства към вашия брачен партньор.** Тези дадени от Бог чувства помагат да се укрепва, усилва и сплотява брачния съюз. Но *е* възможно да съществуват неподходящи чувства към брачния партньор. Ако

Тъй като Небесният Отец ни е дал свобода на избор, ние имаме власт над своите мисли, чувства и действия.

> търсим само собствено задоволяване или само да угаждаме на собствените си желания или чувства, може уместните желания да се превърнат в похотливи желания, а това може да е разрушително за брачните взаимоотношения. Ключът към търсене и поддържане на уместна физическа интимност в брака е искреното намерение и любовта.

Важен принцип е да се стремим към нещата с праведна цел – да изграждаме Божието царство и да увеличаваме доброто в света. За разлика от това, похотта ни насърчава да излизаме извън границите на уместното, където желанията ни могат да омаловажават Бог, да превръщат хората в предмети и предметите, богатството и дори властта в зло, което изкривява нашата чувствителност и разрушава човешките ни взаимоотношения.

Защо често се поддаваме на похотта

Като имаме предвид колко разрушителна и колко опасна е похотта, защо тя е толкова изкушаваща и толкова често срещана? Защо толкова често ѝ позволяваме да надделява над нас? Едно от най-лесните обяснения е, че егоизмът или липсата на самоконтрол са в основата на похотта. Това са фактори, които допринасят, но дълбоката причина за похотта често е празнотата. Хората могат да се поддават на похотта в напразен опит да запълват празнотата в живота си. Похотта е лъжлива емоция, жалък заместител на искрената любов, истински ценното и продължаващото ученичество.

Подходящият контрол на собствените чувства в определен смисъл е състояние на сърцето. „Защото каквито са мислите в душата му – такъв е и той“ (Притчи 23:7). Това, към което насочваме своя умствен и духовен фокус, с времето ще стане движещата сила на нашите мисли, чувства и постъпки. Когато се чувстваме изкушени да изпитваме похот, трябва да заместваме това изкушение с нещо по-подходящо.

Безделието също може да породи похотливи мисли. Когато имаме твърде малко неща за вършене в живота си, ние сме по-податливи на зли влияния. Когато активно се стремим да сме ревностно заети в добро начинание (вж. У. и З. 58:27) и да се стремим да използваме времето си по продуктивен начин, ще бъдем по-малко податливи на похотливи мисли или други отрицателни влияния.

Както обяснява старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли, желанията, които избираме да поддържаме, влияят не само на постъпките ни, но и на това в какво се превръщаме накрая: „Нашите желания определят нашите приоритети, нашите приоритети определят нашите избори, а нашите избори определят

нашите действия. Желанията, според които действаме, определят доколко се променяме, какво постигаме и в какво се превръщаме“[6].

С други думи, ние трябва да обуздаваме не само чувствата, които си позволяваме да проявяваме, но и мислите, които предхождат тези чувства или са породени от тях. Както учи Алма, ако не са чисти, „мислите ни също ще ни осъдят“ (Алма 12:14).

Противоотрова за похотта: любов, подобна на Христовата

Похотта не е неизбежна. Тъй като Небесният Отец ни е дал свобода на избор, ние имаме власт над своите мисли, чувства и действия. Не е нужно да следваме похотливите мисли и чувства. Когато се появяват изкушения, ние можем да избираме да не тръгваме по този път.

Как да преодоляваме изкушението на похотта? Започваме, като развиваме подходящи взаимоотношения с Небесния Отец и избираме да служим на други хора. Участваме във всекидневни религиозни действия, като молитва и изучаване на Писанията, които канят Светия Дух в нашия живот. В крайна сметка, тайната съставка е любов, подобна на Христовата – чиста, искрена, честна любов, с желание да изграждаме Божието царство и с очи, отправени единствено към Неговата слава. Такава любов е възможна, само ако имаме спътничеството на Светия Дух.

Избягването на похотта изисква молитва от сърце, в която да молим Бог да премахва подобни чувства и на тяхно място да ни дава милосърдна любов (вж. Мороний 7:48). Това е възможно, както всяко подобно покаяние, чрез благодатта на Единението на Исус Христос[7]. Поради Него, ние можем да се научим да обичаме по начина, по който Той и Небесният Отец ни обичат.

Когато постоянно се съсредоточаваме върху Небесния Отец, когато живеем според първата и втората велика заповед – да обичаме Бог и нашите ближни като себе си (вж. Матей 22:36–39) – и когато правим всичко, което можем, за да живеем както Той ни учи, то чисти и честни намерения ще оказват влияние върху живота ни с все по-голяма сила. Когато обединяваме своята воля с волята на Отца, изкушенията и силата на похотта намаляват, заместени от чистата любов Христова. Тогава ние сме изпълнени с божествена любов, която замества низките желания на този свят с красотата от изграждането на Божието царство. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Далин Х. Оукс, „Joy and Mercy“, *Ensign,* ноем. 1991 г., с. 75 и Томас С. Монсън, „Finishers Wanted“, *Ensign,* юли 1972 г., с. 69.
2. Няколко примера можете да видите в: Учение и завети 88:121; Спенсър У. Кимбъл, „President Kimball Speaks Out on Morality“, *Ensign,* ноем. 1980 г., с. 94–98; Нийл А. Максуел, „The Seventh Commandment: A Shield“, *Ensign,* ноем. 2001 г., с, 78–80; Ръсел М. Нелсън, „Where Is Wisdom?“, *Ensign,* ноем. 1992 г., с. 6–8. За повече предупреждения от Писанията срещу похотта, разгледайте следните теми в Ръководство към Писанията: Прелюбодеяние, Плътско, Целомъдрие, Пожелавам, Блудство, Хомосексуалност, Похот, Чувствен, чувственост, Сексуално безчестие.
3. Джефри Р. Холанд, „Без място за врага на моята душа“, *Лиахона,* май 2010 г., с. 44–45.
4. За повече информация по тази тема, вижте Далин Х. Оукс, „Възстановяване след капана на порнографията“, *Лиахона,* окт. 2015 г., с. 50.
5. Ричард Г. Скот, „Making the Right Choices“, *Ensign,* ноем. 1994 г., с. 38.
6. Далин Х. Оукс, „Желание“, *Лиахона,* май 2011 г., с. 42.
7. Например вижте Д. Тод Кристоферсън, „Божественият дар на покаянието“, *Лиахона,* ноем. 2011 г., с. 38–41.

ПЕТ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ЧИСТ ЖИВОТ

Старейшина Джефри Р. Холанд дава пет предложения как да придобиваме и водим чист живот:

1. Дистанцирайте се от хора, материали и обстоятелства, които биха ви навредили.
2. Потърсете помощ.
3. Развивайте се и упражнявайте самоконтрол, за да премахнете лоши влияния.
4. Заместете неприличните мисли с картини на надежда и радостни спомени.
5. Търсете Духа Господен и се стремете да бъдете там, където е Той.

От „Без място за врага на моята душа“, *Лиахона,* май 2010 г., с. 45–46.

СЛУЖБА отвъд река Йордан

Или там, където Господ се нуждае от вас.

От Р. Вал Джонсън и Рейчъл Коулман
Списания на Църквата и служби по публикуване

Нуждата е критична.

В началото на 2013 г. пет души се разболяват от дребна шарка в бежанския лагер Заатари в близкоизточната страна Йордания. Съществува риск живеещите в пренаселения лагер над 100 000 бежанци да прихванат този много заразен и опасен вирус. Правителството на Йордания прави планове за масова кампания за ваксинация, за да се предотврати разпространението на болестта. Планът е в рамките на две седмици да се имунизират поне 90 000 бежанци от Сирия на възраст между 6 месеца и 30 години.

Но има проблем. Детският фонд на Обединените нации (UNICEF) разполага с необходимия серум. Здравното министерство на Йордания разполага с болници. Но това, което нямат, са спринцовки, контейнери за остри инструменти и хладилни чанти за серума, а времето напредва[1].

Тогава се намесват Рон и Санди Хамънд, възрастна мисионерска двойка, служещи като представители на Отдела по благотворителност на Църквата в Йордания. Тъй като Рон и Санди вече имат установени връзки с UNICEF и с Министерството на здравеопазването, те бързо се присъединяват към съвместната работа на тези организации, за да определят как Отделът по благотворителност на Църквата може да помогне.

Рон казва: „Попитахме колко би струвало да се закупят липсващите консумативи. Когато ни отговориха, ние им казахме: „Мислим, че Отделът по благотворителност на Църквата може да помогне.“ Те попитаха: „Колко бързо? Трябва веднага да се заловим с това!“

В следващите 20 часа Отделът по благотворителност на Църквата одобрява покупката на необходимите консумативи. Рон разказва: „Когато информирахме Министерството на здравеопазването и UNICEF, те бяха поразени. Как може неправителствена организация (НПО) да реагира толкова бързо? Кампанията за ваксиниране не само се провежда по график, но тя

Отделът по благотворителност на Църквата помага при ваксинация срещу дребна шарка на 90 000 бежанци от Сирия.

В ЛЯВО: СНИМКА ОТ САМИР БАДРАН, UNICEF-ЙОРДАНИЯ; МОТИВИ ВЪВ ФОНА И СНИМКА ОТ АМАН, ЙОРДАНИЯ © ISTOCK/THINKSTOCK

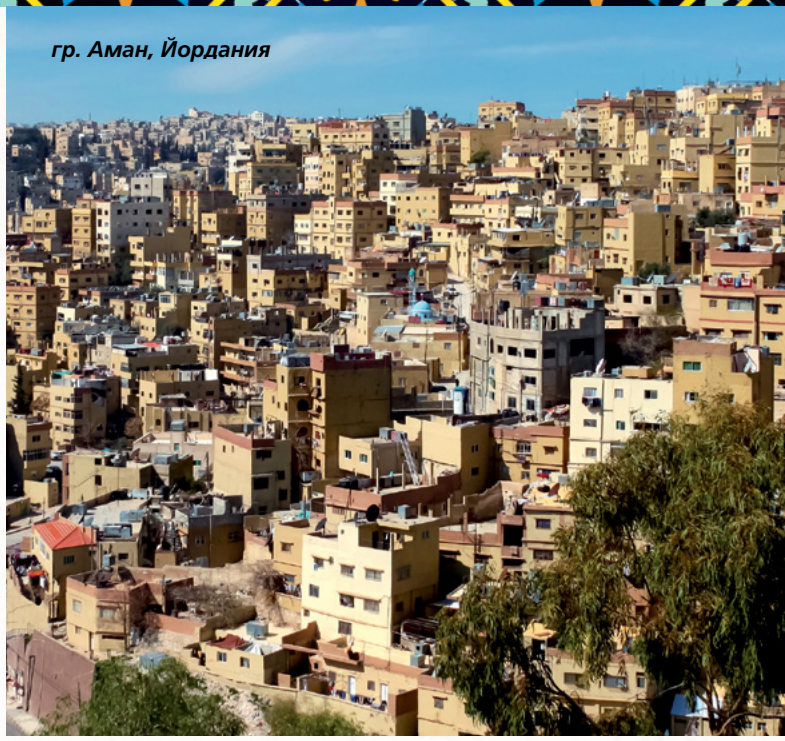

гр. Аман, Йордания

също така вдъхновява национална кампания за имунизиране на стотици хиляди жители на Йордания и бежанци от Сирия“.

Кризата е избегната.

Още повече, това продуктивно партньорство между UNICEF, Министерството на здравеопазването на Йордания и Отдела по благотворителност на Църквата създава възможности за бъдещо сътрудничество.

Това, че в този важен момент Рон и Санди се намират в Близкия Изток, е свидетелство за вярата на семейство Хамънд и че програмата на Църквата за възрастни мисионери е вдъхновена от Бог.

Необходими са мисионерски двойки

През 2012 г. семейство Хамънд служат като храмови работници в храма Рексбърг Айдахо. Рон има успешна зъболекарска практика и преподава във Факултета по религия към университета Бригъм Йънг – Айдахо. Но безоблачното протичане на живота им рязко се променя, когато получават ясен духовен подтик незабавно да подадат документи за отслужване на мисия. Моментът е изненадващ. Техните семейни деца се намират в различни етапи на кариерите си, предстои им преместване, а Рон все още няма планове да се пенсионира. Но Духът ги уверява, че те са необходими и че всичко ще бъде наред.

Както се оказва, по това време свещеническите ръководители в централата на Църквата в Солт Лейк Сити постят и се молят, за да намерят подходяща двойка, която да служи като представители на Отдела по благотворителност на Църквата в Аман, Йордания.

Санди разказва: „Беше толкова явно, че Господ върви пред нас, подготвяйки подробностите за конкретната задача, която има за нас. Ние знаем, че Той прави това за всеки мисионер, който служи. Има утеха в това да знаем, че Спасителят урежда всичко там, където ще служите, преди дори да сте пристигнали“.

Рон разказва: „Мислейки в ретроспекция, ние сме благодарни, че не бяхме нито конкретни, нито настоятелни къде искаме да служим. Като оставяме тези неща в ръцете на Господ, ние Му позволяваме да ни дава изживявания, които иначе не бихме имали“.

Тези преживявания включват дейности с кралското семейство на Йордания по хуманитарни проекти от интерес за тях. Семейство Хамънд си сътрудничи с местни болници и клиники, за да осигуряват обучение на медицинския персонал в Йордания за умения,

КАК ДА ИЗЖИВЕЕТЕ НАЙ-ДОБРИТЕ 6, 12, 18 ИЛИ 23 МЕСЕЦА В ЖИВОТА СИ

Семейна двойка може да служи в продължение на 6, 12, 18 или 23 месеца в зависимост от положението, в което се намира.

В допълнение на това, най-големите финансови разходи по мисията – тези за настаняване, са направени достъпни, като е ограничен размера на наема за жилище до 1 400 щатски долара за двойки, идващи от САЩ, Канада, Западна Европа, Япония и Австралия. Двойки, идващи от други страни, плащат толкова, колкото могат да си позволят.

За информация относно подаване на документи за мисия и за да прочетете повече разкази от двойки, които са прекарали най-добрите месеци от своя живот, докато са служили на мисия, отидете на lds.org/callings/missionary/senior.

свързани с животоспасяваща реанимация на новородени бебета, като в резултат значително намалява смъртността сред новородените. Чрез техните усилия и усилията на други мисионерски двойки, Отделът по благотворителност на Църквата осигурява обучение и оборудване за очни клиники и организации, които служат на хора с ограничени физически възможности. Сред онези, които семейство Хамънд и други благотворителни мисионерски двойки подкрепят, е един център, обучаващ жени с ограничени физически възможности да разкроят и шият работно облекло, а също и да изработват занаятчийски предмети. Тези умения дават на обучаващите се възможността да допринасят повече за себе си и за семействата си.

Други проекти включват работа с различни неправителствени организации и правителството на Йордания във връзка с реагиране при извънредни ситуации, а също и внимателно проучване на студенти, за да се определи кой от тях да получи една от две стипендии за обучение в университета Бригъм Йънг. Едно от най-приятните изживявания за семейство Хамънд е работата с Римокатолическата църква за изграждане на училищни стаи за християни от Ирак, които нямат къде да се събират.

Рон и Санди Хамънд и други мисионери по хуманитарна дейност работят заедно с кралското семейство на Йордания, за да намалят смъртността сред новородените там.

С Господ в Неговото лозе

Докато служат в Йордания, семейство Хамънд научават истинността на Господното обещание към онези, които Му служат: „Ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят“ (У. и З. 84:88).

„Бог е част от тази работа“ – казва Рон. „Той е долу в лозето със слугите Си. Към всяка двойка, която отива на мисия да работи на лозето, се присъединява Господарят на лозето. Ние не просто вярваме в чудеса в Йордан, ние ги преживяхме“.

Безспорно ангелите, които те чувстват „около“ себе си, включват небесните ангели, но също и земните ангели, особено децата им, които подкрепят тяхното решение да служат толкова далеч от дома.

И в замяна тяхното семейство е благословено от защитаващата и поддържаща сила на Господ. В тяхно отсъствие, децата им вземат важни решения относно кариерата си и преместване на друго място, а също така се справят с възможни усложнения при раждане, като се обръщат към Господ, съветват се, молят се и постят един за друг.

Благословиите, получени от децата им, са толкова забележителни, че когато брат и сестра Хамънд са поканени да удължат мисията си от две на три години, всяко от децата им изразява ентусиазираната си подкрепа. Децата чувстват как Господ прави нещо специално за тях като пряк резултат от службата на родителите им.

Все пак разделянето на семейство Хамънд е жертва. Да си разделен от половин земно кълбо от онези, които обичаш, е трудно. Но не е толкова, колкото е било в миналото. Технологиите правят възможно родителите да участват в живота на децата си толкова често, колкото е необходимо. Санди казва: „Двойките не губят връзка със семействата си. Поддържахме постоянен контакт със семействата на децата си у дома. Чрез FaceTime и елекронна поща, четирите ни нови внука, родени, докато ние служихме, ни познават и топло ни посрещнаха, когато се върнахме“.

Отваряне на очи и сърца

Една от многото благословии, които семейство Хамънд чувства, че получава от служението си, е това, че очите им се отварят за щедростта и приятелското отношение на хората в Йордания. Когато отначало семейство Хамънд получава призованието си, те не са сигурни на какви хора ще служат.

ВЛЯВО: СНИМКА ОТ ОТДЕЛА ПО БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ НА ЦЪРКВАТА; ВДЯСНО СНИМКА ОТ СЕМЕЙСТВО ХАМЪНД

Едно от притесненията на потенциалните двойки е, че ще бъдат далеч от децата и внуците си в моменти, когато трябва да се вземат важни решения в живота им. Семейство Хамънд научават, че по забележителни начини Господ благославя семействата на двойки, които служат, а съвременните технологии им позволяват да остават близки, дори и когато са на другия край на света.

Рон казва: „Но ние открихме, че нашите мюсюлмански приятели са любезни и щедри и сме сигурни, че ако те бяха почувствали, че сме в опасност, биха направили всичко възможно да ни защитят.

Тяхната благотворителност е изумителна. За хората в Йордания е непоносимо бездействието, ако могат да помогнат, когато някой друг е в нужда. Те са посрещали бежанци от времената преди Давид. Библията многократно споменава „отвъд Йордан“ и ние започнахме да подписваме писмата си „Отвъд Йордан“, разбирайки състрадателната служба, която имахме привилегията да извършим в страна, която в историята показва състрадание. От столетия Йордания е място на благотворителност и Господ благославя хората там за това“.

Работата толкова близко с хората в Йордания дава възможност на семейство Хамънд да създаде силни приятелства. Санди казва: „Ние бяхме поканени на няколко хранения Ифтар, с които завършва всекидневният пост Рамадан. Нашите мюсюлмански приятели също ни канеха да присъстваме на тържества за годежи, сватби и други семейни събития“.

Църквата няма мисионерска дейност и не позволява кръщения на мюсюлмани в Йордания или където законът го забранява, така че семейство Хамънд не споделя информация за Църквата. Вместо това, те се концентрират върху изграждане и поддържане на взаимоотношения – с кралското семейство, с местни хуманитарни партньори, с други двойки мисионери, служещи с тях и с религиозни и правителствени ръководители. Когато са питани за подробности относно Църквата, семейство Хамънд насърчават отправящите въпросите да посетят LDS.org.

Призованието да служим

Имайки предвид забележителните изживявания на Рон и Санди, дали те се чувстват по-специални от другите двойки, призовани или имащи възможността да бъдат призовани?

И да, и не. „Ние служихме където и когато Господ се нуждаеше от двойка с нашите специални умения и опит в живота – казва семейство Хамънд. – Но това е вярно за всички възрастни мисионери. Всяка двойка, способна да служи на мисия, е подготвена да служи по начини, които са специални за тях. Необходимо е само да упражняват достатъчно вяра да отидат там, където Господ има нужда от тях и Той ще ги използва така, че те да променят живота на други хора“.

Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли казва: „Двойките могат да променят нещата. Двойките могат да постигнат забележителни неща, които никой друг не може да постигне.

… Начините, по които двойките могат да служат, са буквално безбройни. От офиса на мисията и обучението на ръководители, до семейната история, храмовата работа и хуманитарната служба – има възможности за използването на почти всяко умение или талант, с които Господ ви е благословил. …

… Вие сте получили много в своя живот, излезте и давайте даром, в служба на нашия Господ и Спасител. Имайте вяра, Господ знае къде се нуждаят от вас. Нуждата, братя и сестри, е толкова голяма, а работниците – толкова малко“[2]. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Mass Vaccination Campaigns in Syria, Jordan, Lebanon, Iraq and Turkey Amid Measles Outbreaks“, 30 апр. 2013 г., unicef.org.
2. Робърт Д. Хейлс, „Двойките мисионери: време за служба“, *Лиахона,* юли 2001 г., с. 30, 31.

ПРОСЕЙКИ МИЛОСТ

При посещение в съседен град в Естония, видях просещ пари мъж. Бях изумен, когато го разпознах и си го спомних от времето преди 10 години, когато служих като мисионер в този град. Както преди, той носеше голяма торба с пластмасови бутилки, които предаваше за рециклиране срещу заплащане. Спомних си също, че той винаги искаше дребни пари и ако човек му дадеше, той питаше дали има още.

Бях изненадан да го видя. И след 10 години той беше същият – малко по-посивял, но изглежда бе живял същия живот, просейки пари ден след ден. Помислих си за чудесните 10 години, които аз бях изживял през същото време, тъй като бях сключил брак в храма, завършил образование, намерил добра работа и се радвах на добро здраве.

Помислих си, че друг път едва ли ще го срещна и почувствах, че трябва да му дам нещо. Проблемът беше, че имах само банкнота, която беше повече, отколкото исках да му дам. Стана ми неудобно поради избора, който имах – да не му дам нищо или да му дам повече отколкото исках. Реших, че за мен няма голяма разлика, а той би бил много щастлив и затова му дадох парите.

След по-малко от два дни се оказах в подобно положение, но този път аз бях този, който просеше милост. Бях объркал крайната дата за подаване на молба за важна стипендия. Мислех си, че подавам молбата две седмици преди крайния срок, а бях ужасен, когато след повторна проверка на датата, се оказа че я подавам с един ден закъснение.

Сумата на стипендията бе точно 100 пъти по-голяма от парите, които бях дал на просяка и не ми беше трудно да забележа ироничната в това. Оказах се в положение, когато аз просех милост, както в молитва към моя Небесен Отец, така и чрез електронно съобщение към служителите в университета. Те ми отговориха, че ще придвижат молбата ми, но ще отбележат, че е подадена след крайния срок.

На молитвата ми бе отговорено и бях благословен да получа стипендията, която финансово много помогна на жена ми и на мен. Но още по-важно, това преживяване ме научи на един важен урок: Нима не сме всички ние просяци пред Бога? (вж. Мосия 4:19). ■

Матю Крендол, Харю, Естония

При посещение в съседен град в Естония, видях просещ пари мъж. Бях изумен, когато го разпознах и си го спомних от времето преди 10 години, когато служих като мисионер в този град.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ СТАН ФЕЛОУС

АНГЕЛИ НА ИМЕ Г-Н И Г-ЖА ДЪН

Сестра Дън настоя тя и съпругът ѝ да занесат храна на моите вуйчо и вуйна.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ УИЛСЪН ОНГ

Гледах телевизия, когато майка ми се обади по телефона да ми каже, че брат ѝ, моят 92-годишен вуйчо Флойд и жена му вуйна Мили са болни от грип и нямат храна в дома си. Нито един от тях не бил достатъчно добре, за да отиде до магазина да купи нещо. Вуйчо Флойд и вуйна Мили нямаха други роднини наблизо, така че нямаше кой да им помогне.

Майка ми се чудеше дали аз мога да помогна. Аз съм единственият член на Църквата от тази страна на семейството и към мен са се обръщали за съдействие и преди. Проблемът обаче беше в това, че аз живеех в Юта, САЩ, а вуйчо и вуйна бяха в Хемет, Калифорния, САЩ.

Казах на майка ми да почака няколко минути, за да помисля какво мога да направя. Имах приятелка, която живееше близо до Хемет, затова ѝ се обадих и я попитах дали познава някого в града. Тя ми каза за една жена, с която е служила в храма Редландс Калифорния, на име сестра Дън, която била президентка на Обществото за взаимопомощ в Хемет.

Когато сестра Дън отговори на обаждането ми, аз казах: „Здравейте, сестра Дън. Вие не ме познавате, моето име е Нанси Литъл и аз живея в Юта. Аз съм член на Църквата, имам вуйчо и вуйна, които живеят в Хемет, но те не са членове. Те са болни и нямат храна в дома си“. Казах ѝ къде живеят, което се оказа далече от нея и обясних, че исках да ми каже за някакъв ресторант наблизо, който може да разнася храна по домовете.

Вместо това сестра Дън настоя тя и съпругът ѝ да занесат храна на моите вуйчо и вуйна. Точно тогава те имали домашно приготвена супа и хляб, а майка ѝ току що била опекла курабийки. Беше ми неудобно, но тя настояваше.

След няколко часа сестра Дън ми се обади и ме увери, че всичко е наред. По-късно майка ми се обади да ми каже какво е казал вуйчо Флойд за посещението на сестра Дън и съпруга ѝ. Той казал: „В моя дом пристигнаха ангели на име г-н и г-жа Дън. Те дойдоха с ръце пълни с храна: плодове, зеленчуци, домашно приготвена супа, хляб и курабийки. Бяха най-вкусните курабийки, които някога съм ял“. Семейство Дън посетили вуйчо ми, помогнали на него и жена му в нуждите им, след това брат Дън пренесъл болнавата ми страдаща от болестта на Алцхаймер вуйна Мили от леглото ѝ до стол в кухнята, така че сестра Дън да може да я нахрани.

Когато вуйчо Флойд се обадил на майка ми, за да ѝ каже за посещението, той плачел. Казал, че никога не е срещал такива мили и грижовни хора. Също казал на майка ми, че аз имам късмет да живея в Юта и да съм сред „всички тези мормони“.

Четири дни след посещението, докато отивал до пощенската си кутия, вуйчо Флойд се подхлъзнал и паднал. Ударил си главата и четири дни след това починал. С изключение на домашната медицинска сестра, брат и сестра Дън били последните хора, които вуйчо ми видял преди да почине.

Благодарна съм за Христовия пример на една от сестрите ми от Обществото за взаимопомощ, която никога не съм срещала, но която помогна на моите вуйчо и вуйна. ■

Нанси Литъл, Юта, САЩ

СЕЗОН ЗА СЕМЕЙНА ИСТОРИЯ

Като майка на две малки дъщери, често си намирах извинение да не участвам в някои дейности, като казвах, че не е дошъл „сезона“ или времето за тях. Една от тези дейности беше работата по семейна история.

Макар да бях участвала в индексиране и по-рано това ми беше приятна дейност за неделя, по това време не вършех това с извинението, че нито имам време, нито познания, за да започна да се занимавам със семейна история.

Сърцето ми се промени една ранна сутрин преди няколко месеца, докато бях в храма. Докато преглеждах картончетата с имената на починалите, молейки се те да приемат храмовите обеди, извършвани за тях, аз си казах: „Не би ли било добре, ако тези имена бяха на членове на моето семейство? Бих искала да върша работа за тях“. Духът ми потвърди, че ако това са желанията ми, тогава Господ ще ми помага да работя по семейната си история, особено в неделя. Той би могъл да ми помага да намирам времето и познанията, за да постигам Неговите цели.

Онази неделя си отидох у дома и влязох в FamilySearch.org. Сълзи изпълниха очите ми, като видях имената на моите предци. Връзката ми с тях стана по-силна. Това, което увеличи любовта ми към тях, бяха личните им снимки и документи, наскоро добавени от баба ми, които направиха тези членове на моето семейство още по-живи за мен. Изпитвах радост да включвам в работата две-годишната си дъщеря, която се научи да познава снимките на своите прадядо и пра-пра-прабаба, като ги наричаше по име. Чувствах се по начина, който президент Ръсел М. Нелсън, президент на Кворума на дванадесетте апостоли описва: „Господният ден предоставя прекрасна възможност да се укрепват семейните връзки. В крайна сметка, Бог иска всички ние, като Негови чеда, да се завърнем при Него като получили надаряване светии, запечатани в храма като семейства, за нашите предци и нашето потомство“ („Господният ден е наслада“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 131).

След това начало, продължих да участвам в работа по семейна история в неделите. Бях благословена да извърша храмова работа за някои от моите починали членове на семейството. Особена благословия бе да науча за родните си и да създам по-близка връзка с моите дядо и баба, които не са членове на нашата вяра. Това укрепи решението ми да спазвам заветите си и да устоя до края, така че да бъда здраво звено в моето вечно семейство.

Макар да има още много работа да се върши, аз съм благодарна на моя Небесен Отец за увеличената ми способност да участвам в Неговото дело, особено в Неговия ден. За мен Господният ден наистина е наслада. ■

Рейчъл Люис, Юта, САЩ

Изпитвах радост да включвам в работата две-годишната си дъщеря, която се научи да познава снимките на своите прадядо и пра-пра-прабаба, като ги наричаше по име.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ УИЛСЪН ОНГ

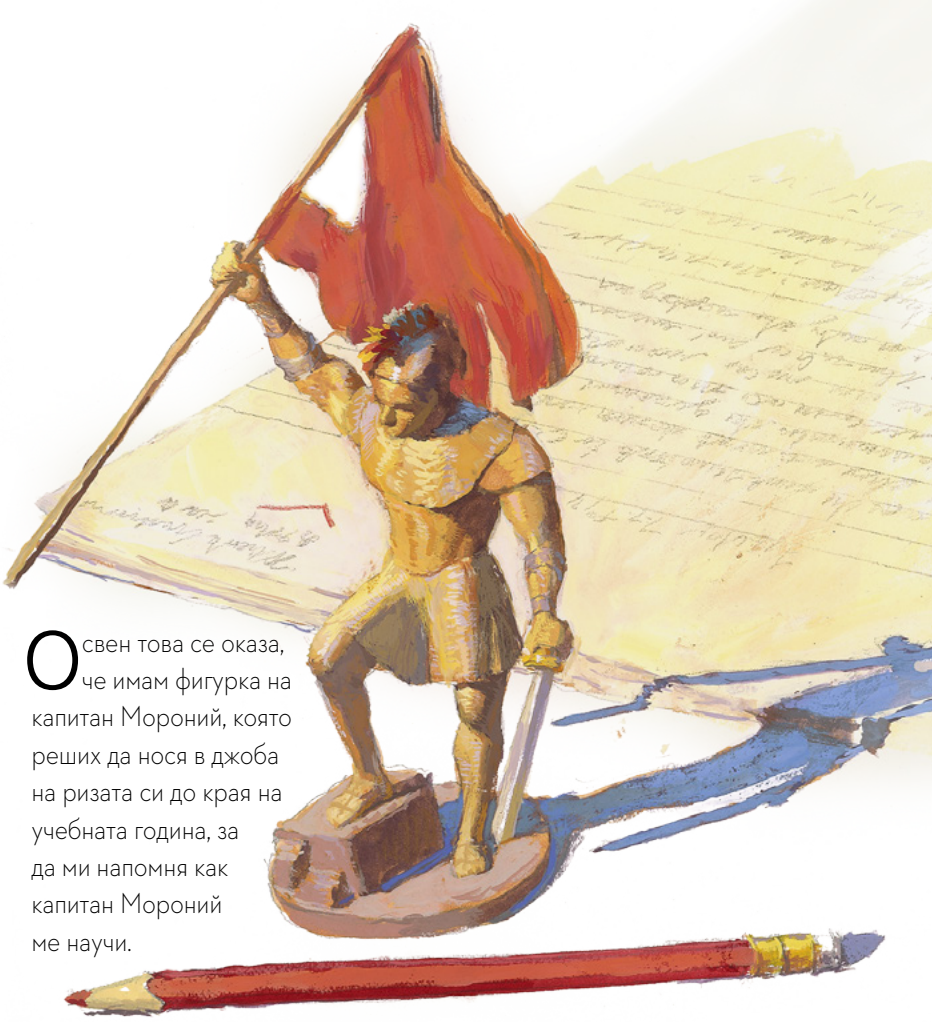

Освен това се оказа, че имам фигурка на капитан Мороний, която реших да нося в джоба на ризата си до края на учебната година, за да ми напомня как капитан Мороний ме научи.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ АЛЪН ГАРНС

КАПИТАН МОРОНИЙ МИ ПОМАГА ДА ПРЕПОДАВАМ В УЧИЛИЩЕ

Намирах се в средата на трудна учебна година, като преподавах на 13- и 14-годишни ученици. Току-що се бях върнал у дома след обезсърчаваща среща със заместник-директора относно скорошно оценяване. Тъй като бях нов учител и трябваше да подготвям повечето от уроците си, ми беше трудно да задържам вниманието и интереса на учениците. Разговорът ми със заместник-директора основно се свеждаше до това да накарам учениците си да направят избор – или ще учат или ще имат неприятности, а също и да не отстъпвам.

Тръгнах си след срещатат унил и смазан. Реших да направя тази среща основния въпрос, за който да мисля през следващия ден, докато изучавам Писанията. Невероятно, отговорите дойдоха, докато четях от Книгата на Мормон.

Онази утрин отправях молитви да науча от Писанията как да бъда подобър учител. Светият Дух ме поучи, докато четях за капитан Мороний в Алма 44. В тази част от разказа капитан Мороний и нефитите са обкръжили ламанитите при река Сидон и всяват страх в тях дотолкова, че ги карат да оставят оръжията си. Продължих да чета, мислейки си как бих искал да бъда като капитан Мороний, но в класната стая: всяващ респект, уверен и с успех.

Четях диалога и забелязах как Мороний казва на Зарахемна и на ламанитите, че те трябва да направят избор: „Предайте всичките си оръжия за война и … ще пощадим живота ви, ако си тръгнете по пътя, и не идвате повече да воювате срещу нас“ или иначе „ако не направите това … аз ще заповядам на войните си да ви нападнат“ (Алма 44:6, 7). Осъзнах, че той върши точно това, което моят ръководител ми каза да правя! „Дайте им две възможности и не отстъпвайте“ – ми бе казал той. С това предвид, аз възприех мотото на Мороний: „Ето, ще приключим със стълкновението“ (Алма 44:10).

Въоръжен с принципите, които бях научил в разказ от Писанията за един от моите герои, аз се завърнах в класната стая уверен в моя боен план. Освен това се оказа, че имам фигурка на капитан Мороний, която реших да нося в джоба на ризата си до края на учебната година, за да ми напомня как капитан Мороний ме научи да се справям в училищната класна стая. Като дадох на учениците си два избора, тяхното поведение се подобри, те вършеха това, което трябваше и ние се разбирахме по-добре. Учебната година свърши и все още беше трудно, но чрез отговора на молитвата ми и чрез силата на Писанията, аз можах да „приключа със стълкновението“. ■

Бен Флойд, Вашингтон, САЩ

ПОСТ И МОЛИТВИ ЗА ЕМА

От Сесил Норънг

След като дъщеря ми падна от прозореца си помислих, че се сбъдват най-лошите ми страхове.

Семейството ми и аз току-що се бяхме върнали от една прекрасна ваканция. След вечеря, аз оставих двете си деца, четиригодишния Маркус и тригодишната Ема, да играят в горната спалня на нашия апартамент на четвъртия етаж. В Дания прозорците се отварят като капаци. Обикновено те са заключени, но ги бяхме оставили леко отворени, докато сме на почивка, за да се проветрява апартаментът по време на нашето пътуване.

Миех чиниите, когато изведнъж почувствах, че се случва нещо ужасно. Затичах се към всекидневната и срещнах Маркус, който пък тичаше надолу по стълбите. Крещейки от страх, той ми каза, че Ема е паднала от прозореца, намиращ се на около 12 метра над циментов тротоар. Изтичах надолу по стълбите, крещейки името на Ема. Видях дъщеря си да лежи на цимента, сякаш безжизнена. Нямаше никакви реакции, когато я вдигнах и си помислих, че най-лошите ми страхове се потвърждават. Съпругът ми, който ме беше последвал навън, взе Ема в ръцете си и незабавно ѝ даде свещеническа благословия.

Спешната медицинска помощ дойде бързо, а Маркус и аз отправихме молитва, докато медиците оказваха първа помощ на Ема. Скоро всички бяхме в линейката на път към болницата.

В спешното отделение към нас скоро се присъединиха други членове на семейството, които дойдоха, за да ни подкрепят. Маркус си тръгна за вкъщи с братовчедите си, а аз и съпругът ми останахме да чакаме, все още без да знаем състоянието на Ема.

След това, което ми се стори много дълго чакане, един от лекарите излезе и попита за подробности относно инцидента. Казаха ни, че обикновено падането от такава височина води до вътрешни наранявания и малка вероятност за оживяване. Ема имаше счупен таз и мозъчно сътресение, но нараняванията бяха само повърхностни. Докторът каза, че ангел трябва да я е хванал.

Макар Ема да беше оживяла като по чудо, тя беше в безсъзнание поради травмата на главата. Съпругът ми и двама близки приятели ѝ дадоха благословия. В благословията ѝ бе обещано пълно възстановяване, без трайни проблеми и че това ще бъде положително изживяване в живота ѝ. Чувствах огромна благодарност за силата на свещеничеството. Бяха чути всички мои молитви, които отправях по цели нощи.

Ема излезе от кома четири дни по-късно. През тези четири дни приятели, а също и членове на Църквата и други хора постеха и се молеха за нея. Чувствах как

ИЛЮСТРАЦИЯ © ISTOCK/THINKSTOCK

молитвите на верни светии ме обгръщат, укрепвайки мен и моето семейство. Чувствах все едно Небесният Отец ме обгръща с ръцете Си и ми дава утеха.

Членове от нашия кол постиха един ден преди Ема да се събуди. Вярваме, че Небесният Отец чу молитвите ни и това, че Ема се събуди, е пряк резултат от поста. От този ден нататък Ема се възстановяваше бързо. Пет дни по-късно произнесе първата си дума след случая, а след още девет дни бе изписана от болницата. Пет седмици прекара в инвалидна количка и после започна физиотерапия.

Около месец след инцидента, гърбът ми рязко ме заболя, докато вдигах Ема. Обзе ме чувство не само на физическа, но и на духовна безпомощност. Как можех да продължавам да се грижа за нея?

Една нощ вината за това, че съм толкова безсилна, стана твърде голяма за мен. Излязох от къщи и намерих една пейка в парка, където се молих на Небесния Отец в продължение на около час. За пръв път в живота си почувствах, че ме обзема чудодейната сила на Единението на Спасителя. След тази молитва всичката болка и скръб, които носех до тогава, бяха вдигнати от мен, всичките ми товари бяха вдигнати от раменете ми. Ема бе все още в инвалидна количка, аз се лекувах за болките в гърба, но бях укрепена да продължа напред.

Една година по-късно Ема вече можеше да тича, да се смее, да разказва истории и да мисли като всяко четиригодишно дете.

Знаем, че има любящ Отец в Небесата, който се грижи за нас и ни познава лично. Той знае през какви изпитания преминаваме. Никога няма да се съмнявам в чудесата, които Той ни дава чрез нашите молитви, пост и свещенически благословии. ■

Авторката живее в Столичния окръг на Дания.

КАК РЕАГИРАМЕ, КОГАТО ИМАМЕ ИЗПИТАНИЯ?

„Когато трудностите се появят в живота ни, каква е незабавната ни реакция? Дали е объркване, съмнение или духовно оттегляне? Дали е неочакван удар за нашата вяра? Обвиняваме ли Бог или другите за нашите обстоятелства? Или незабавният ни отговор е да си спомним кои сме – чеда на любящ Бог? Подкрепено ли е това с абсолютната вяра, че Той позволява някои земни страдания, *защото* знае, че това ще ни благослови, както огъня на пречиствач, за да станем като Него и да получим нашето небесно наследство?"

Старейшина Доналд Л. Халстром от президентството на Седемдесетте, „Чедо на Бога *съм*", *Лиахона*, май 2016 г., с. 27.

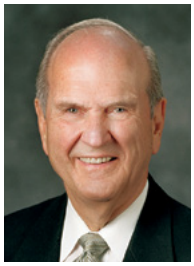

От старейшина Ръсел М. Нелсън
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Да бъдеш истински човек на хилядолетието

Много хора ви наричат *Поколението на хилядолетието*. Ще призная, че когато изследователите ви наричат така и описват онова, което проучванията им разкриват за вас – какво харесвате и какво не харесвате, вашите чувства и склонности, вашите силни страни и вашите слабости – аз се чувствам неудобно. Има нещо, което ме тревожи в начина, по който те използват термина *Поколение на хилядолетието*. И честно казано, много повече ме интересува това, което Господ ми е казал за вас, отколкото това, което *експертите* имат да кажат за вас.

Когато се моля за вас и питам Господ какво *Той* чувства по отношение на вас, усещам нещо много по-различно от това, което казват изследователите. Духовните впечатления, които съм получил за вас, ме накараха да повярвам, че всъщност може да се вписвате съвършено в термина *Поколение на хилядолетието*, но поради много по-различна причина от тази, която експертите някога могат да разберат.

Вписвате се съвършено в термина *Поколение на хилядолетието* само ако той ви напомня кои сте вие *в действителност* и каква е *истинската* ви цел в живота. Истинският човек на хилядолетието е онзи, който е научил и преподавал Евангелието на Исус Христос в доземния живот и който е сключвал завети там с нашия Небесен Отец за смели неща – дори *морално* смели неща – които ще вършите, докато сте на земята.

Истинският човек на хилядолетието е мъж или жена, на които Бог вярва достатъчно, за да ги изпрати на земята в най-знаменателната диспенсация в историята на този свят. Истинският човек на хилядолетието е мъж или жена, които живеят сега, за да помагат на хората по света да се подготвят за Второто

Вие сте „избраното поколение“, предопределено от Бог да извършите забележително дело – да помогнете на хората на този свят да се подготвят за Второто пришествие на Господ.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ СКОТИ РАЙФСНАЙДЪР

КНИГАТА
НА
МОРМОН
Още едно свидетелство за
Исус Христос

пришествие на Исус Христос и Неговото хилядолетно царуване. Не се заблуждавайте – вие сте родени, за да бъдете истинско Поколение на хилядолетието.

Въпросът е: „Как можете да се изправите и да живеете като истински човек на хилядолетието?“ Имам четири препоръки.

1. Научете кои сте в действителност!

Отделяйте време с молитва да обмисляте следните факти:

- Вие сте избран син или дъщеря на Бог.
- Вие сте създадени по Негово подобие.
- Вие сте обучавани в света на духовете, за да бъдете подготвени за всичко, с което ще се сблъскате по време на този заключителен период на тези последни дни (вж. У.и З. 138:56). Това знание е останало във вас!

Вие живеете в „единадесетия час“. Господ е обявил, че това е последният път, когато Той призовава работници в Своето лозе да събират избраните от четирите краища на земята. (Вж. У. и З. 33:3–6.) И *вие* сте изпратени да участвате в това събиране. Отново и отново аз лично съм виждал силното влияние на истинското Поколение на хилядолетието, докато те довеждат други хора до знанието за истината. Това е част от вашата идентичност и цел като потомци на Авраам (вж. Галатяни 3:26–29)!

Преди няколко месеца Уенди и аз имахме забележително преживяване в далечен Сибир. Сред нашите спътници в деня за подготовка в Иркутск бяха президента на мисия Грегъри С. Бринтон, съпругата му Сали и техния завърнал се от мисия син Сам, който е бил на мисия в Русия. Посетихме красивото езеро Байкал и пазара на брега му.

Когато се върнахме при колата, забелязахме, че Сам липсва. След малко той се върна, придружаван от жена на средна възраст на име Валентина. На родния си руски език Валентина ентусиазирано възкликна: „Искам да се запозная с майката на този млад мъж. Той е толкова възпитан, интелигентен и мил! Искам да се запозная с майка му!“. Валентина бе привлечена от ведрото, изпълнено със светлина излъчване на Сам.

Сам представи Валентина на майка си и баща си, изрецитира ѝ

памфлет за Спасителя и уреди мисионери да я посетят. Когато по-късно мисионерите се върнали с екземпляр на Книгата на Мормон, тя обещала да я прочете. Няколко от жените, които работели на същото място, също били въодушевени от новата книга, която Валентина била получила. Все още не знаем края на историята, но поради уникалното духовно излъчване на Сам, Валентина и няколко от нейните приятелки бяха запознати с Евангелието.

Истинското поколение на хилядолетието, като Сам, знаят кои са всъщност. Те са отдадени ученици на Исус Христос, които инстинктивно улавят всяка възможност да помагат на себе си и на другите хора да се подготвят за хилядолетното царуване на нашия Спасител.

Ето защо, първата ми препоръка е да научите *сами за себе си* кои сте наистина. Питайте своя Небесен Отец, в името на Исус Христос, какво Той чувства по отношение на вас и вашата мисия тук на земята. Ако питате с истинско намерение, след време Духът ще ви прошепне променящи живота истини. Запишете тези впечатления и ги преглеждайте често, следвайте ги точно.

Обещавам ви, че когато започнете да улавяте дори част от начина, по който вашият Небесен Отец гледа на вас и какво се надява вие да сторите за Него, вашият живот никога няма да бъде същият!

2. Очаквайте и се подготвяйте да постигнете невъзможното

Бог винаги иска от Своите чеда на завета да извършват трудни дела. Тъй като вие сте спазващи завета синове и дъщери на Бог, които живеят в последния период на последните дни, Господ ще поиска от *вас* да извършите трудни дела. Можете да бъдете сигурни в това – Авраамовите изпитания не приключват с Авраам (вж. У.и З. 101:4–5).

Знам колко плашещо може да е, когато ви бъде казано да сторите нещо, което изглежда извън вашите способности. Бях член на Кворума на дванадесетте апостоли само от 19 месеца, когато президент Спенсър У. Кимбъл (1895–1985) почина. На първото събрание на Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли след ръкополагането на президент Езра Тафт Бенсън, той даде конкретни назначения на Дванадесетте. Неговите указания към мен бяха: „Старейшина Нелсън, ти трябва да отвориш страните от Източна Европа за проповядването на Евангелието“.

Вие сте изпратени да вземете участие в събирането на избраните. Отново и отново аз лично съм виждал силното влияние на истинското Поколение на хилядолетието, докато те довеждат други хора до знанието за истината.

Това беше през 1985 г. По време на тези години на политическо напрежение, което наричаме Студената война, не само че истинска стена разделяше Берлин, но и цяла Източна Европа беше под подтисничеството на комунизма. Църквите бяха затворени, а религиозното поклонение беше строго ограничено.

Прекарал съм голяма част от професионалния си живот в отваряне на сърца за извършване на животоспасяващи операции, но *никога* не съм имал преживяване, което да ме накара да повярвам, че мога да отворя страни за проповядване на Евангелието. И въпреки това пророкът ми бе дал назначение, затова аз пристъпих към изпълняването на нещо, което изглеждаше напълно невъзможно.

Още в началото се появиха препятствия. Пристигах в повечето държави, без да знам къде да отида. Дори когато успявах да открия името на правилния държавен служител, често се случваше срещата да бъде отменяна в последната минута или да бъде отлагана. В една от държавите, когато срещата бе забавена с два дни, самоцелно ми бяха отправени няколко изкушения, които да ме изпитат – включително капани за незаконни парични и други непозволени дейности. В един от случаите, срещата започна с искането *незабавно* да напусна страната!

Но Господ е способен да върши собственото Си дело (вж. 2 Нефи 27:20–21) и аз имах привилегията да стана свидетел как едно след друго се случват чудеса – винаги, и само, *след като* бях помислил много добре, бях положил най-смелите си усилия и се бях молил най-искрено за задачата.

Предоставянето на официалния статут на Църквата в част от тези държави се случи преди падането на Берлинската стена. В други това се случи по-късно. През 1992 година

имах възможност да докладвам на президент Бенсън, че Църквата вече е установена във всяка държава в Източна Европа!

Като истинско Поколение на хилядолетието, на което Господ може да разчита, *вие* също ще създадете история! От вас ще бъде поискано да приемате изпълнени с трудности назначения и да се превърнете в инструмент в ръцете Господни. И Той ще ви даде възможност да постигнете невъзможното.

Как ще постигнете невъзможното ли? Като правите каквото е необходимо да укрепвате своята вяра в Исус Христос, като увеличавате своето разбиране за учението, проповядвано в Неговата възстановена Църква и като неуморимо търсите истината. Като истинско Поколение на хилядолетието, с основа, изградена върху истинското учение, когато бъде поискано от вас да извършите невъзможни неща, вие ще можете да приемете предизвикателството с вяра, непреклонно постоянство и с радост да направите всичко по силите си да изпълните целите на Господ (вж. У. и З. 123:17).

Ще има дни, в които ще се чувствате дълбоко обезкуражени. Затова, молете се за смелост да не се предавате! Ще имате нужда от тази сила, защото ще става все по-непопулярно да бъдеш светия от последните дни. За съжаление някои от хората, които сте смятали за приятели, ще ви предадат. А някои неща просто ще изглеждат нечестни.

Въпреки това ви обещавам, че докато следвате Исус Христос, вие ще откривате укрепващ мир и истинска радост. Докато продължавате да спазвате своите завети с увеличаваща се точност и докато защитавате Църквата и царството на Бог на земята в наши дни, Господ ще ви благославя със сила и мъдрост да постигнете невъзможното.

3. Научете се как да получите достъп до силата небесна

Всеки от нас има въпроси. Желанието да научим, да разберем и да познаем истината е жизненоважна част от нашето земно преживяване. Голяма част от живота си прекарах в изследване. Вие също ще научите най-много, като задавате вдъхновени въпроси.

Точно в този момент някои от вас се мъчат да узнаят какво трябва да правят с живота си. Друга част от вас може би се чуди дали сте били опростени от греховете

си. Повечето от вас се чудят кой и къде е вашият вечен другар – а онези, които не се питат, трябва да го правят.

Някои може да се питат защо Църквата прави част от нещата, които върши. Може би мнозина от вас не са сигурни как да получат отговори на своите молитви.

Нашият Небесен Отец и Неговият Син са готови да отговорят на вашите въпроси чрез служението на Светия Дух. Но от вас зависи да научите как да станете достойни да получите тези отговори.

Откъде да започнете? Започнете, като прекарвате повече време на свети места. Храмът е едно свято място. Също и залата за събрания, където сключвате нови причастни завети всяка неделя. Каня ви също така да направите своя апартамент, своето общежитие, своя дом или своята стая свято място, където безопасно да се оттегляте от мрачните разсейващи влияния на света.

Молитвата е ключът. Молете се да узнаете какво да спрете да вършите и какво да започнете да правите. Молете се да узнаете какво да добавите във вашата среда и какво да премахнете, за да може Духът да е с вас в изобилие.

Умолявайте Господ за дара на проникновението. След това живейте и работете върху това да бъдете достойни да получите този дар, за да може, когато се случват обърквaщи събития в света, вие да знаете точно кое е истинно и кое не е (вж. 2 Нефи 31:13).

Служете с любов. Да обичате да служите на хората, които са загубили своя път или са духовно слаби, отваря вашето сърце за лично откровение.

Прекарвайте повече време – много повече време – на места, където обитава Духът. Това означава повече време с приятели, които се стремят да имат Духа със себе си. Прекарвайте повече време коленичили в молитва, повече време с Писанията, повече време в работата по семейна история, повече време в храма. Обещавам ви, че ако постоянно отдавате на Господ щедра част от своето

От вас ще бъде поискано да приемате изпълнени с трудности назначения и да се превърнете в инструмент в ръцете Господни. И Той ще ви даде възможност да постигнете невъзможното.

време, Той ще направи остатъка от времето по-продуктивен и значим.

Ние подкрепяме 15 мъже, които са ръкоположени за пророци, гледачи и откровители. Когато се появи сложен проблем – а те сякаш стават по-сложни с всеки изминал ден – тези 15 мъже се борят с проблема, като се опитват да видят всички възможни резултати от различните начини на действие и усърдно се опитват да чуят гласа на Господ. След пост, молитва, размишление и съветване с моите братя относно много важни дела, не е необичайно за мен да се събудя посред нощ с допълнителни впечатления по повод проблеми, които ни тревожат. И моите братя имат същото преживяване.

Първото президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли се съветват заедно и споделят всичко, което Господ ни е насочил да разберем и да почувстваме, индивидуално и колективно. А след това гледаме как Господ подтиква президента на Църквата, за да изяви Господната воля.

Този пророчески процес се прояви през 2012 г. с промяната на минималната възраст на мисионерите, и отново със скорошните допълнения в Църковното ръководство, които засягат легализирането на еднополовите бракове в някои държави. Изпълнени със състрадание към всички хора, и особено към децата, ние се стремим с всички усилия да узнаем волята на Господ по този въпрос.

Като никога не забравяме Божия план на спасение и Неговата надежда за вечен живот на чедата Му, ние обмислихме безброй промени и комбинации на различните сценарии, които могат да възникнат. Срещахме се често в храма, докато постихме и се молихме и търсихме допълнителни насоки и вдъхновение. И тогава, когато Господ вдъхнови Своя пророк, президент Томас С. Монсън, да обяви Господната воля и намерение, всеки от нас в този свещен момент усети духовно потвърждение. За нас, като апостоли, беше привилегия да подкрепим онова, което бе разкрито на президент Монсън. Откровението от Господ към Неговите служители е свещен процес, както е и вашата привилегия да получавате лично откровение.

Мои скъпи братя и сестри, вие имате също толкова достъп до волята и намеренията на Господ за вашия собствен живот, колкото и ние апостолите по отношение на Неговата Църква. Също както Господ изисква от *нас* да търсим и да размишляваме, да постим и да се молим, да изучаваме и да се борим с трудни въпроси, Той изисква от *вас* да сторите същото, докато търсите отговори на вашите собствени въпроси.

Можете да се научите да чувате гласа на Господ чрез нашепванията на Светия Дух[1]. Колкото и полезни да ви се струват Гугъл, Туитър и Фейсбук, те просто не дават отговори на вашите най-важни въпроси.

Мои скъпи млади приятели, можете да узнаете волята и намеренията на Господ за вашия собствен живот. Не е необходимо да се чудите дали сте там, където Господ иска да бъдете или дали правите онова, което Той има нужда да сторите. Може да знаете! Светият Дух ще ви каже „всичко това, което трябва да правите“ (2 Нефи 32:3).

4. Следвайте пророците

През 1979 г., докато служех като общ президент на Неделното училище, бях поканен да присъствам на семинар на регионалните представители, по време на който президент Спенсър У. Кимбъл изнесе вдъхновено слово по повод отварянето на вратите, които тогава бяха затворени, на държави като Китай. Той отправи предизвикателство всички присъстващи да научат езика мандарин, за да можем да предложим нашите професионални умения в помощ на народа на Китай.

За мен, предизвикателството на президент Кимбъл прозвуча като пророческа заповед. Затова същата вечер попитах съпругата ми Данцел дали би желала да изучава мандарин с мен. Тя се съгласи и ние намерихме учител, който да ни помага. Разбира се, не се научихме да говорим много добре мандарин, но научихме достатъчно, за да мога, когато на следващата година бях поканен (чрез серия от неочаквани събития) да отида в Китай като гостуващ професор да преподавам извършване на сърдечни операции, да бъда по-добре подготвен да приема поканата.

Да превъртим лентата на шест години по-късно през 1985 г., годината след като бях призован в Кворума на дванадесетте апостоли. Един ден получих спешна молба

да отида в Китай да извърша сърдечна операция на известен техен оперен певец, на когото гледаха като на национален герой. Обясних, че пълновременната ми църковна отговорност ми пречи да отида, но докторите в Китай ме умоляваха да замина веднага и да извърша животоспасяващата операция.

Обсъдих въпроса с президента на моя кворум и Първото президентство. Те усетиха вдъхновение, че в услуга на народа на Китай трябва да предприема пътуването и да извърша операцията.

Това и направих. За щастие операцията бе успешна! По случайност това беше последната сърдечна операция, която извърших. Това се случи в Дзинан, Китай на 4 март 1985 г.

Сега отново прескачаме няколко години до октомври 2015 г. Уенди и аз бяхме поканени да се върнем в Медицинското училище към Университета Шандонг в Дзинан. Бяхме удивени, когато бях топло посрещнат като „стар приятел“ на Китай и се срещнах отново с хирурзи, на които бях преподавал 35 години по-рано. Най-хубавото от нашето посещение беше срещата със сина и внука на онзи известен оперен певец. Всички тези невероятни събития станаха възможни поради една причина: последвах съвета на пророка да изучавам мандарин!

Пророците виждат в бъдещето. Те виждат опустошителните опасности, които противникът е заложил или скоро ще постави на пътя ни. Пророците предвиждат и големите възможности и привилегии, които очакват онези, които слушат *с намерението да се подчинят*. Знам, че това е истина! Преживявал съм го отново и отново.

Господ ни обещава, че никога няма да позволи на пророк да ни отклони. Президент Харолд Б. Лий заявява: „Може да не харесате това, което казва човекът, който държи властта в Църквата. Може да противоречи на политическите ви възгледи. Може да противоречи на социалните ви възгледи. Може да е намеса в част от социалния ви живот. Но ако слушате тези неща, сякаш излизат от устата на Самия Господ, с търпение и вяра, имате следното обещание: „портите на пъкъла не ще надделеят срещу вас; … и Господ Бог ще разпръсне силите на мрака пред вас и ще накара небесата да се разтресат за ваше добро и за славата на Неговото име“ (У. и З. 21:6)“[2].

Когато знаете, че пророкът е пророк, вие може да се обърнете смирено и с вяра към Господ и да поискате свое собствено свидетелство за всичко, което Неговият пророк е изявил.

Може не винаги да разбирате всяко изявление на жив пророк. Но когато знаете, че пророкът е пророк, вие може да се обърнете смирено и с вяра към Господ и да поискате свое собствено свидетелство за всичко, което Неговият пророк е изявил.

Някъде 41 г. пр. Хр. много нефити се присъединяват към Църквата и тя преуспява. Но тайните заговори също започват да се увеличават и мнозина от техните лукави ръководители се крият сред народа и са трудни за откриване. Докато хората започват да се изпълват с все повече гордост, мнозина от нефитите „се подиграваха с това, което беше свято, отричаха духа на пророчеството и откровението“ (Еламан 4:12).

Същите тези заплахи са сред нас и днес. Сериозната реалност е, че съществуват „слуги на Сатана“ (У. и З. 10:5), които са внедрени сред нас в обществото. Затова бъдете много внимателни чии съвети следвате (вж. Еламан 12:23).

Мои възлюбени братя и сестри, вие сте родени да бъдете истинското Поколение на хилядолетието! Вие сте „избраното поколение“ (1 Петрово 2:9), предопределено от Бог да извършите забележително дело – да помогнете на хората на този свят да се подготвят за Второто пришествие на Господ. ■

От духовно послание за пълнолетни младежи по света „Да станеш истински човек на хилядолетието“, изнесено в Университет Бригъм Йънг – Хавай на 10 януари 2016 г. За цялото послание отидете на broadcast.lds.org.

БЕЛЕЖКИ

1. През февруари 1847 г., почти 3 години след като е мъченически убит, Пророкът Джозеф Смит се явява на президент Бригъм Йънг и му отправя следното послание: „Кажи на хората да бъдат смирени и верни и да пазят Духа Господен и това ще ги води правилно. Бъдете внимателни и не угасявайте тихия тънък глас. Той ще ви (научи какво) да правите и къде да отидете“ (в *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2008 г., с. 105).
2. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., с. 84–85.

Чудото на умерената топлина

От Дейвид А. Едуардс
Списания на Църквата

Представете си как един млад мъж е сам у дома и започва да огладнява (трудно е да си го представите, но все пак се опитайте). Сега си представете как този млад мъж решава да се опита да си направи печен сандвич с кашкавал за пръв път сам[1]. Представете си, че родителите на този млад човек никога не са го учили как се прави печен кашкавал и той никога не е наблюдавал внимателно, когато друг го е приготвял.

Да допуснем, че този млад мъж намира всички необходими съставки: хляб, кашкавал, малко масло да се намаже отгоре на хляба (и малко майонеза да се сложи вътре, защото е гениален). Тогава той взема тигана и го поставя на котлона. (Допускаме също, че той няма оребрен тиган или друг уред, за да прави такива сандвичи.)

Сега си представете, че една мисъл му идва в ума и го завладява – нещо, което толкова много млади хора са достатъчно невежи (или временно изгубили разума си), за да си помислят: „Ако увелича топлината, сандвичът ще стане по-бързо."

Представете си какво ще стане след това. (Или може би не трябва да си представяте.)

Той ще получи или съвършено хрупкава, златисто-кафява филийка хляб или съвършено мек стопен кашкавал, но не и двете. Най-вероятно обаче той ще получи филия хляб, която изглежда и на пипане е (а и вероятно и на вкус) като парче вулканична скала и полуразтопен кашкавал, който е толкова привлекателен, колкото наполовина разказани истории.

Проблемът на младия мъж, както може да забележете, е комбинация от незнание (което може да бъде извинено) и нетърпение (което макар и разбираемо, в по-малка степен може да бъде извинено). Ако той повтори същата грешка следващия път, тогава вече още в по-малка степен ще може да бъде извинен, тъй като няма да може да се оправдае с незнание, а почти изцяло причината ще е нетърпение.

За да приготви сандвича добре, той трябва да открие чудото на умерената топлина.

УМЕРЕНО НЕ ОЗНАЧАВА ДОСАДНО

Включването на умерена топлина на котлона е правилно при приготвяне на печен сандвич с кашкавал и много други ястия, защото това позволява на храната да се изпича отвътре добре, без да изгаря на повърхността. Единственият недостатък е, че е необходимо повече време и повече внимание, а това изисква *търпение.*

Господ казва: „Постоянствайте в търпение, докато не се усъвършенствате" (У. и З. 67:13). Тук Той говори за такъв вид съвършенство, който е отвъд способността да приготвяме съвършени печени сандвичи с кашкавал, Той иска ние да ставаме по-подобни на Него. Исус Христос е най-големият пример за търпение. И част от това да следваме Неговия пример означава да разширяваме собствената си перспектива, да поглеждаме отвъд нещата в сегашния момент и да виждаме по-великата награда, идваща от самодисциплината, вярата, послушанието, постоянните и устойчиви усилия, дългогърпението и любовта, с други думи, да проявяваме търпение.

По определение търпението включва в себе си чакане, което може да изглежда досадно, но както ни учи президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, търпението е много повече от чакане: „търпението означава активно

БЕЛЕЖКИ

1. Очевидно този млад мъж е американец. Но той би могъл да бъде откъдето и да е и да се опитва да приготви английска закуска с пържени неща, френски палачинки, немски картофени палачинки, шведски кюфтенца, понички, тортили или ориз за първи път. Идеята е същата.
2. Дитер Ф. Ухтдорф, „Продължете с търпение", *Лиахона,* май 2010 г., с. 57.

ФОН НА СТРАНИЦАТА ОТ GILE68/ISTOCK/THINKSTOCK

НЕДЕЛНИ УРОЦИ
Темата този месец:
Да ставаме по-подобни на Христос

изчакване и устояване. Означава да продължаваме и да правим всичко, което можем – да работим, да се надяваме и да упражняваме вяра, да понесем трудностите с твърдост, дори когато отлагаме желанията на сърцата си. Търпението не е просто устояване, а успешно устояване!“[2]

Търпението не е просто да оставяме сандвича с кашкавал да се пече и да забравяме за него, търпението изисква да наблюдаваме сандвича и да го обръщаме в подходящия момент.

То не е само да посещаваме училище, семинар или църква, то изисква активно изучаване или поклонение.

То не е просто да чакаме да ни бъде дарено свидетелство за Книгата на Мормон, защото искаме това, то означава да продължаваме да четем, да изучаваме, да размишляваме, да се молим и да живеем според поученията на тази книга.

Търпението не е просто да стоите, докато приятелите ви се подиграват на религията ви, то означава да се молите за тях и истински да искате да изпитат промяна в сърцата си, а също и да правите каквото можете, за да стане това.

Търпението не е просто да чакате да станете на 16 години, за да излизате на срещи, то

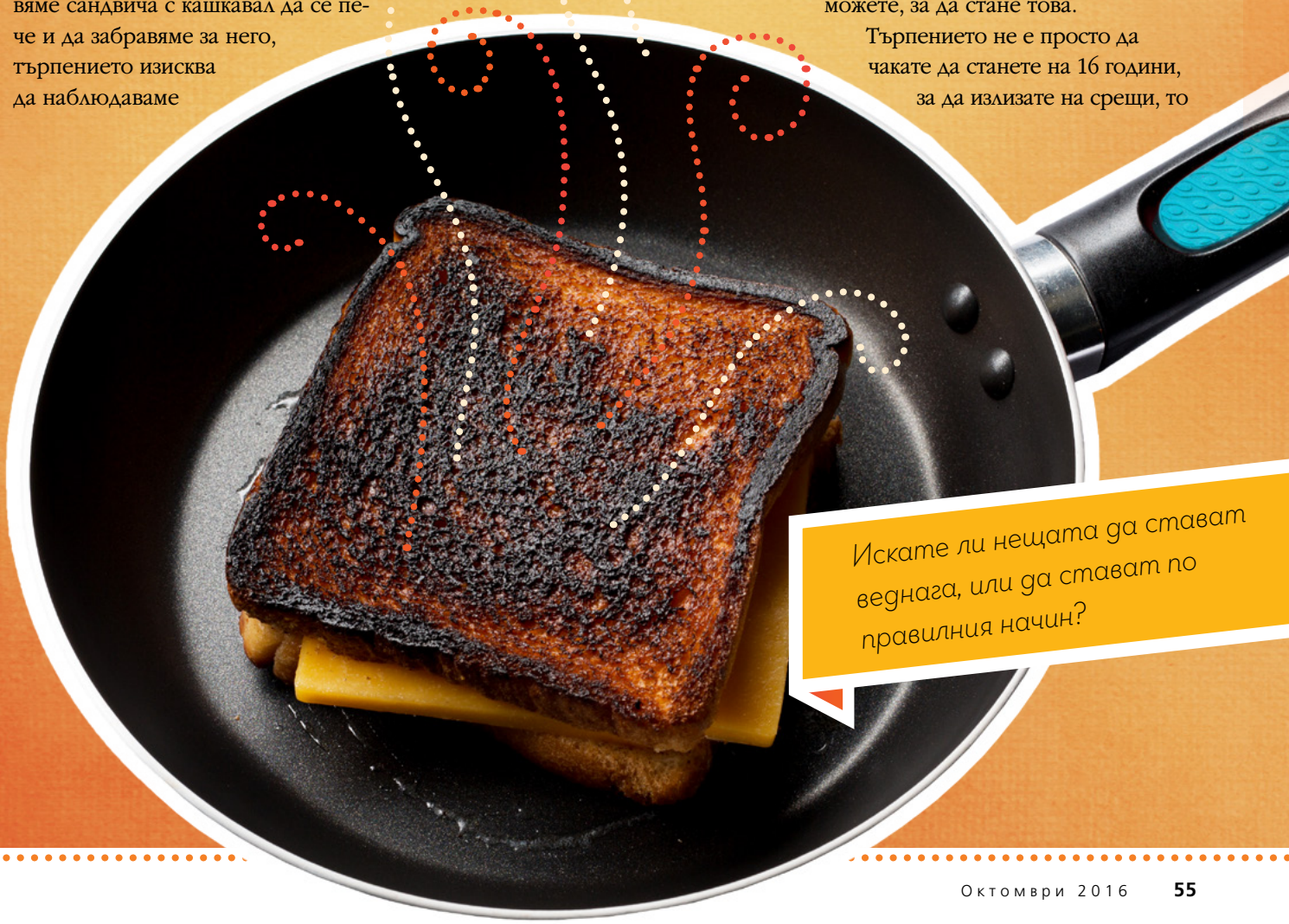

Искате ли нещата да стават веднага, или да стават по правилния начин?

означава да се научите да обичате да бъдете покорни и да се опитвате да разбирате как следването на съветите на пророците ще ви благославя.

НАМАЛЕТЕ ТОПЛИНАТА

Търпението и въздържанието, или самоконтролът, са част от „плодовете на Духа“ (вж. Галатяните 5:22–23). Макар да има спешни случаи, изискващи незабавно действие или бърза реакция (както има някои храни, изискващи силно нагряване), трябва да се стремите към повече търпение и самоконтрол. Ако усещате, че това се случва, това е знак, че Духът действа в живота ви.

Чудото на умерената топлина може да ви дава съвършено препечени сандвичи с кашкавал, хамбургери с розово по средата, които не изглеждат като шайби за хокей, добре изпечени сандвичи с кайма вместо прегорели или ориз, който е мек и пухкав, а не твърд и жилав. Но търпението ще извършва „делото си съвършено“ (Яков 1:4) в живота ви, като ви помага да напредвате и да ставате по-подобни на Исус Христос, като ви носи влиянието на Светия Дух и в края на краищата ви води към вечен живот.

Ако забелязвате неща, които ви карат да ставате нетърпеливи, спомняйте си този печен сандвич (или каквато храна има подобен смисъл за вас) и какво ще губите, ако позволявате на нетърпението да ръководи постъпките ви. Ако се обвинявате твърде често, че сте нетърпеливи, добре дошли в клуба на нетърпеливите. Можете да се покайвате и отново да се опитвате да следвате примера на Исус Христос и ученията Му. Ще има да правите повече от един печен сандвич с кашкавал и никога не е твърде късно да научите за съвършенството, което се постига чрез търпение. ■

ДА БЪРЗАМЕ НАПРЕД

„Да чакаме Господ означава да посеем семето на вярата и да го подхранваме „с голямо усърдие и … търпение“ (Алма 32:41). …

„Да чакаме Господ означава „да сто(им) здраво“ (Алма 45:17) и да „бърза(м)е напред“ с вяра, „имайки съвършена светла надежда“ (2 Нефи 31:20)“.

Старейшина Робърт Д. Хейлс от Кворума на дванадесетте апостоли, „Чакайки Господ: Нека бъде Твоята воля“, *Лиахона*, ноем. 2011 г., с. 72.

ГЛЕДАЙТЕ ВИДЕО

Вижте как президент Дитер Ф. Ухтдорф обяснява как търпението е свързано с бонбоните, на интернет страницата lds.org/go/101656.

ПРИСЪЕДИНЕТЕ СЕ КЪМ РАЗГОВОРА

НЕЩА, КОИТО ДА ОБМИСЛЯТЕ ЗА НЕДЕЛЯ

- Кои изпитания, които преживявате в момента или кои ежедневни ситуации ви правят нетърпеливи?
- Как можете да упражнявате повече търпение във всеки от тези случаи?

НЕЩА, КОИТО БИХТЕ МОГЛИ ДА ПРАВИТЕ

- Изучавайте стиховете от Писанията относно търпението, дадени в Ръководство към Писанията.
- Със своето семейството или в Църквата можете да обсъждате цели за конкретни неща, които можете да правите, за да проявявате повече търпение.

ПРЕДСТАВЕТЕ СИ, ЧЕ СТЕ ИЗГРАДЕНИ ОТНОВО

„Може да чувствате, че животът ви е разбит. … Нашият възлюбен Небесен Отец може и ще ни изгради отново. Неговият план е да ни изгради в нещо много повече от това, което сме били, надхвърлящо и най-смелите ни представи“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, обща конференция април 2016 г.

СНИМКА НА ЦЪРКВА © ART KONOVALOV, ИЗПОЛЗВАНА С ПОЗВОЛЕНИЕТО НА SHUTTERSTOCK.COM; ДРЕЗДЕН © AFP/GETTY ИЗОБРАЖЕНИЯ; СНИМКА ОТ DAVID STOKER

СИЛАТА НА ПОСТОЯНС

От Джесика Търнър, както е разказано пред Лин Крандъл

Около месец преди шестнадесетия ми рожден ден заедно със семейството ми пътувахме из САЩ, за да посещаваме някои места, свързани с историята на Църквата. Нямах нищо против да съм в колата дълго време, понеже семейството ми винаги си прекарваше добре. Спомням си как се качих в колата в деня, след като посетихме Уинтър Куортърс, Небраска. Валеше силен дъжд. Седнах на задната седалка, завих се с одеяло, сгуших се да слушам дъжда и съм заспала.

Следващото нещо, което си спомням, бе чувство, че се въртя неконтролируемо. По-късно научих, че колата се е хлъзнала по мократа настилка и се е блъснала в циментовата ограда под един мост. Като през мъгла си спомням как някой ми казва, че кракът ми е счупен и че ме отвеждат, за да ме оперират.

Скоро след това, докато се възстановявах в болницата, баща ми влезе в стаята ми. Седна до мен на леглото и хвана ръката ми. Някак си чувствах, че вече знам какво щеше да ми каже.

Той каза: „Скъпа знаеш ли къде се намираш?“

Отговорих: „В болницата“.

„Знаеш ли какво се случи?“

„Катастрофирахме с колата“.

„Някой каза ли ти за другите от семейството?“

Замълчах и после отговорих: „Не“.

Той каза, че всички други ще се оправят, с изключение на мама. Тя не беше оцеляла.

Очаквах да почувствам съкрушителна скръб веднага, но не стана така. Изживявайки първоначален шок, някак си, по някаква причина почувствах мир, сладко чувство, че мога да се уповавам на Бог и че всичко ще бъде наред.

Лежейки в болницата, аз си спомних едно от местата от историята на Църквата, което посетихме два дни преди катастрофата: Мартинс Коув, Уайоминг. Много пионери от Църквата умират там поради глада, снега и студа. Спомних си купчините от камъни, поставени над гробовете и си мислих колко много вяра е била нужна на останалите живи пионери да хванат ръчните си колички и да продължат да вървят по-нататък. Тази история ме впечатли. Като си мислих за техните преживявания, знаех, че пионерите са постоянствали и че аз ще трябва да направя същото, а това включваше

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ МАЙКЪЛ МИЛАН

ТВОТО

Със счупен крак и разбито сърце, аз се нуждаех от изцеление. Надеждата ми позволи да преодолея всичко.

необходимостта да бъда силна заради по-малките ми братя и сестри.

Първоначалното ми чувство на мир остана с мен през следващата седмица и половина. На четвърти юли седях в инвалидната количка и през болничния прозорец наблюдавах фойерверките, когато изведнъж осъзнах, че мама си е отишла. Тя няма да присъства на завършването ми. Няма да присъства, когато получавам своето надаряване в храма. Няма да бъде на моята сватба. Няма я вече.

Тогава настина започнах да осъзнавам колко ще бъде трудно. Болката в крака ми беше ужасна и нямах апетит. Гледах към телевизора, без изобщо да го виждам и през повечето време просто спях. Семейството ми се безпокоеше, защото не плачех много.

Плаках много, когато най-после се прибрахме у дома в Орегън, а къщата бе празна. Изведнъж трябваше да поема някои от отговорностите на мама, а по-малките ми братя и сестри често търсеха утеха при мен. Опитвах се да бъде силна заради тях. Но не беше лесно.

Да се върна на училище беше трудно. Повечето

там бяха чули за катастрофата, а онези които не бяха, узнаха за нея, когато учителите съобщаваха за мен като момичето, което е претърпяло катастрофа. Чувствах се изолирана.

Беше ми особено трудно, когато баща ми се ожени отново, девет месеца след като мама почина. Знаех, че мащехата ми ще бъде добра към семейството ни и че ние имахме нужда от нея, но беше трудно да свикна.

Не всичко обаче беше черно през този период. Чувствах голямата любов на моя Небесен Отец, на семейството ми и на моите ръководители в Църквата. Това, което ми помагаше да се излекувам и да вървя напред след инцидента, бе вършенето на прости неща, които укрепваха вярата ми. Всеки ден отделях един час вечер преди лягане, за да чета от Писанията, да се моля и да пиша в дневника си в моята стая. В уединението на своята стая аз не трябваше да съм силна заради по-малките си братя и сестри. Можех да плача колкото си искам и да изливам сърцето си пред Бог. Казвах Му точно как се чувствам и колко много ми липсваше мама. Знаех, че ме чуваше, поради многото нежни милости, които чувствах. Тази стая стана свещено място за мен.

Правенето на тези прости неща ми помагаше да оставам свързана с Бог, вместо да Го прогоня и да се изпълня с горчивина. Не виждах катастрофата като начин Бог да нарани семейството ми. Изпитвах повече сила да имам търпение, да се подчинявам на Неговата воля и да вървя напред през тежките ми дни. А имаше някои наистина много *тежки* дни.

След като баща ми се ожени повторно, аз исках да давам добър пример на по-малките си братя и сестри и определено не исках да имам лоши чувства към мащеха си, ето защо продължавах да се уповавам на Бог. Една дейност от книжката ми за Личен напредък беше да правя по-добър своя живот у дома, като укрепвам отношенията си с някой член от семейството в продължение на две седмици. Основната цел беше да се опитвам да бъда подобна на Христос и да изразявам любов чрез действията си. Реших да се опитам и да служа на мащехата си.

Понеже и тя имаше семейство, което се присъедини към нашето, имаше много чинии за миене. Така че започнах с тях. Докато в продължение на следващите две седмици аз ѝ служех, имах възможността да обикна мащехата си и да бъда търпелива, макар че не бях винаги щастлива в тази ситуация. Когато просто се съсредоточавах върху това да ѝ служа, това ми помагаше да преминавам през тежестта на дните, защото чувствах Духа с мен.

Все още не разбирам причината, поради която този инцидент се случи на семейството ми и все още ме очакват тежки дни. Но подобно на пионерите, разчитам на Бог и получавам сила да постоянствам. ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

ИЗДИГНЕТЕ СЪРЦЕТО СИ

„Може да чувствате, че животът ви е разбит. … Може да сте изплашени, ядосани, скърбящи или измъчвани от съмнения. Но както Добрият пастир намира изгубените Си овце, ако обърнете сърцата си към Спасителя на света, Той ще ви намери.

Той ще ви спаси.

Ще ви вдигне и ще ви сложи на раменете Си.

Ще ви отведе у дома“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, Втори съветник в Първото президентство, „Той ще ви вдигне на раменете си и ще ви занесе у дома“, *Лиахона*, май 2016 г., с. 104.

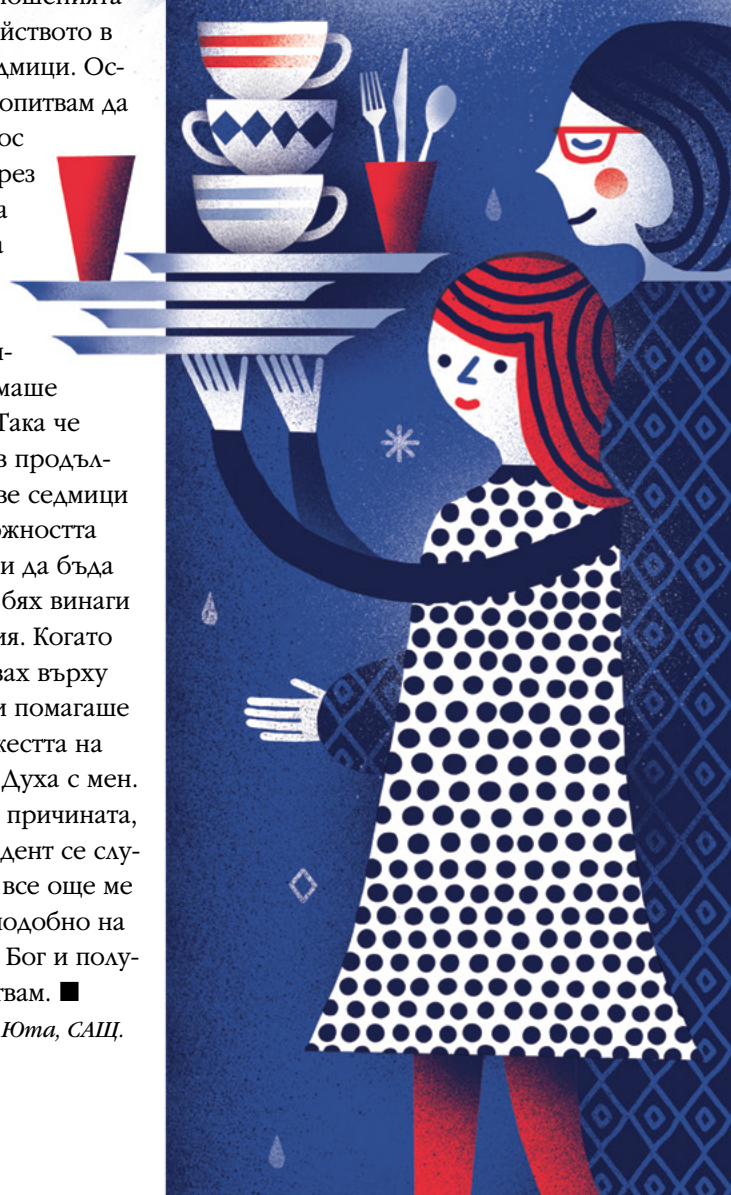

От старейшина
Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

КАК ДА ПОСТАВИМ ИСУС ХРИСТОС В ЦЕНТЪРА НА ЖИВОТА СИ

Исус постигнал съвършено единство с Отца, като подчинил Себе си, и плът и дух, на волята на Отца. Относно Отца си, Исус казва: „Аз върша всякога онова, което е Нему угодно“ (Йоан 8:29). Понеже такава била волята на Отца, Исус се подчинил дори на смъртта, като „волята на Сина (била) погълната от волята на Отца“ (Мосия 15:7). Неговото съсредоточаване върху Отец е една от главните причини служението на Исус да има такава яснота и сила. В Него няма разсейващо съмнение.

По същия начин вие и аз можем да **поставим Христос в центъра на живота си** и **да станем едно с Него,** така както Той е едно с Отца (вж. Йоан 17:20–23). Можем да започнем, като махнем всичко от живота си, след което отново го подредим приоритет по приоритет, като Спасителят е в центъра. На първо място трябва да **поставим нещата, които правят възможно винаги да си спомняме за Него** – редовна молитва, изучаване и размишляване над Писанията, задълбочено изучаване на ученията на апостолите, седмична подготовка за достойно вземане от причастието, неделно богослужение и записване и запомняне на това, на което Духът и преживяното ни учат относно ученичеството. Могат да ви дойдат наум други неща, които да се отнасят лично за вас в този момент от живота ви. **Когато отделяме достатъчно време и енергия** за тези неща, **съсредоточавайки живота си върху Христос,** според нашето време и възможности ние можем да **започнем да добавяме други отговорности** и ценни неща като образование, семейни отговорности и лични занимания. По този начин просто доброто няма да изтласква основополагащото от живота ни, като на нещата с по-малка стойност ще се дава по-малък приоритет или те просто изцяло ще отпадат.

Макар да не е лесно, ние можем с постоянство **да вървим напред с вяра** в Господ. Мога да ви свидетелствам, че с течение на времето нашето желание и способност винаги да си спомняме за Спасителя и да Го следваме ще нараства. Ние следва търпеливо да **полагаме усилия** за това **и винаги да се молим** за проникновението и божествената помощ, от която имаме нужда (вж. 2 Нефи 32:9). ■

Из духовно послание, отправено в университета Бригъм Йънг – Айдахо на 27 Януари 2009 г.

КАК ПРИЛАГАТЕ ТОВА?

Аз и моето семейство преживяхме някои големи изпитания и сега нямаме носител на свещеничесвото в нашия дом. Изпитанията ни помагат да коленичим в молитва. Благодарна съм както, че имам Писанията, така и че имам възможността да ги чета всеки ден. Те ме научиха, че дори и решенията на другите да оказват влияние върху живота ми, моята ценност все още е голяма. Благодарна съм да знам, че мога да говоря с моят Небесен Отец по всяко време на деня или нощта. Това е благословия!

Хейли Д., 17 г., Айдахо, САЩ

От Роузмари Такъри

Когато бях малка, прекарвах много часове, наблюдавайки майка си в кухнята. Тя приготвяше най-вкусните ястия, хлябове, курабийки и пайове за семейството ни. След известно време започнах да чета рецептите, да следвам указанията и да приготвям храна. Не трябваше да разчитам на майка си, а можех сама да върша това.

Както се научаваме да готвим, така също научаваме Евангелието и развиваме свидетелството си, като прилагаме нещата на практика. След като Лехий разказва на семейството си относно съня си за дървото на живота, Нефи казва, че иска „да види, и да чуе, и да знае тези неща“ за себе си (1 Нефи 10:17). С други думи, за Нефи не е достатъчно да слуша свидетелството на баща си. Той иска да научи това, което баща му вече знае.

В рецептата за изучаване на Евангелието има няколко прости стъпки. Можете да използвате следните четири идеи, които да ви помагат да изучавате Евангелието самостоятелно, заедно със семейството си или в Църквата.

1. Пригответе се да изучавате.

Започвайте личното си изучаване с молитва. Молете се Небесният Отец да ви помага да разбирате прочетеното. Записвайте един или два въпроса и търсете отговорите им. Светият Дух ще ви дава свидетелство за истината, докато четете, размишлявате и се молите (вж. Мороний 10:5).

Подготвяйте се за изучаване на Евангелието в Църквата, като прочитате урока преди да отидете. Уроците *Come, Follow Me* се намират на LDS.org и в приложението Gospel Library.

2. Вземайте участие в изучаването.

- Четете, за да разбирате. Броят страници или бързината, с която четете, не са толкова важни, колкото разбирането на прочетеното. Може да се налага да препрочитате някои изречения няколко пъти. Използвайте речник, за да търсите думи, които не знаете. Например, какво означава думата *диспенсация*? Може да използвате Ръководство към Писанията, за да разберете.
- Задавайте въпроси относно това, което четете. Може би се питате: „Какво се е случвало в Ерусалим, когато Лехий и семейството му тръгват от там?“ Защо хората не се вслушват в Лехий?“
- Опитвайте се да отговаряте на следните три въпроса относно всяко учение от Евангелието: Защо това е било важно за хората по онова време? Как то се отнася за *нас* днес? Как то се отнася за *мен*?
- Търсете модели и връзки. Например, какъв е начинът, по който Нефи отвръща на трудностите? Как

РЕЦЕПТА ЗА *ИЗУЧАВАНЕ*

Изпробвайте следните четири начина да направите словото Божие сладко за душата ви.

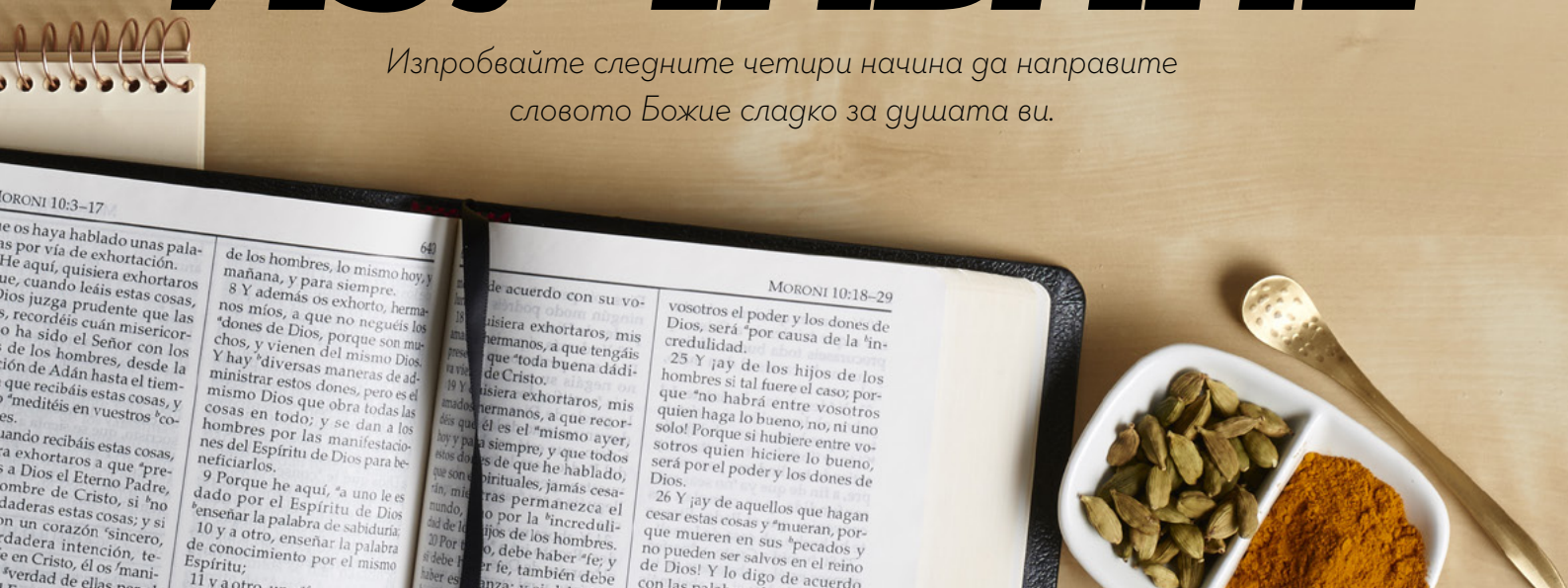

пътуването на семейството му в пустошта е подобно на бягството на израилтяните от Египет?

- Записвайте своите чувства и впечатления в дневник. „Когато записвате скъпоценни впечатления, често ще последват повече. Също така знанието, което придобивате, ще бъде на разположение през целия ви живот“ (Ричард Г. Скот, „To Acquire Knowledge and the Strength to Use It Wisely“, *Liahona,* авг. 2002 г., с. 12, 14). По-специално, записвайте какво значение имат идеите във вашия живот.
- Рисувайте картини. Друг начин да записвате това, което учите, е като го нарисувате. Веднъж, когато бях на гости у приятелка за семейна домашна вечер, нейната баба сподели лични истории за вяра и молитва. Преди да започне урока, приятелката ми раздаде на малките си деца листи хартия и пастели, така че да могат да нарисуват историите, докато прабаба им говори. Рисуването на картини им помогна да внимават и те дори задаваха въпроси по време на разказа, за да изясняват части от историите.

3. Изучавайте Евангелието и живейте според него всекидневно.

Изучаването изисква усилия, необходимо е да прилагаме нещата за себе си, за да ги разбираме (вж. Мосия 12:27). Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли ни съветва да „определим време и място за изучаване на Писанията всеки ден, дори и ако то продължава само няколко минути“ („When Shall These Things Be?“ *Ensign,* дек. 1996 г., с. 60). Когато учим редовно, ученето става по-лесно. Например, аз открих, че, когато действително чета главите от Исайя в Книгата на Мормон (вместо да ги прескачам), те започват да придобиват смисъл за мен.

Когато става въпрос за изучаване на Евангелието, не е достатъчно интелектуално да знаем нещо. Необходимо е също да прилагаме наученото на практика. Когато действаме според истините, Светият Дух ни ги потвърждава и свидетелствата ни израстват. Като постоянно живеем според тази истина, ние започваме да се променяме и да ставаме обърнати в Исус Христос.

4. Споделяйте наученото.

Когато разказваме на другите за някой принцип на Евангелието с наши думи, това ни помага да го запомняме и да чувстваме Духа, което укрепва свидетелствата ни. Често подходящо време за споделяне е семейната домашна вечер. Можете да споделяте също, когато говорите с приятели в училище или с членове на семейството си по време на вечеря.

Докато следваме тези четири прости стъпки и усърдно се стремим да опознаваме Спасителя, ни се обещава че „тайнствата Божии ще ни бъдат разкрити чрез силата на Светия Дух“ (1 Нефи 10:19). ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

ЧЕТИРИ НЕЩА, КОИТО СА НИ НЕОБХОДИМИ

„Вие и аз не се нуждаем от сложни помощни средства и не следва прекомерно да разчитаме на духовното знание на другите. Трябват ни единствено искрено желание да учим, спътничеството на Светия Дух, Писанията и активен любознателен ум“.

Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли, „Източник на жива вода“ (Духовно послание на Образователната система на Църквата, 4 февр. 2007 г.), 3, si.lds.org.

„Някои хора ми казват, че трябва да имам приятели, които не споделят моите стандарти, за да съм по-силна да живея според моите. Така ли е?“

Все пак, това да имате сили да живеете според своите стандарти идва от изучаването и живота според Евангелието на Исус Христос, а приятелите могат да ви помагат или пречат в това. Приятелите имат голямо влияние върху вас – от начина, по който мислите, говорите и постъпвате, до това в какъв човек се превръщате. *За укрепването на младежите* препоръчва: „Избирайте приятели, които споделят вашите ценности, така че да можете взаимно да се укрепвате и насърчавате за живот според високи стандарти“ (2011 г., с. 16). Такива приятели ви помагат да живеете според Евангелието на Исус Христос, да спазвате стандартите и да ставате по-добър човек.

Въпреки това, не всички хора, с които се събирате, ще имат стандарти, подобни на вашите или ще бъдат членове на Църквата. Важно е да бъдем дружелюбни с всички и да се отнасяме с тях по начина, по който Спасителят би се държал с тях – с любов и доброта. Като продължавате да живеете според своите стандарти, вие можете да бъдете „на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота“ (1 Тимотей 4:12). Чрез вашия пример те ще виждат колко сте благословени, когато живеете според високи стандарти и ще можете да ги насърчавате и те да правят това.

Търсете напътствието на Светия Дух и имайте смелостта да действате според Неговите подтици, когато избирате приятели и се стремите да намирате сили да живеете според своите стандарти.

Истински приятели

През първата ми година в гимназията бях притеснена, че няма да мога да си намеря приятели, които да уважават моите стандарти. След известно време се сприятелих с един съученик и му казах, че съм мормонка. Той ме попита относно това, така че му дадох брошурата *За укрепването на младежите*. От същия ден той спря да псува в мое присъствие. Ако приятелите ви са истински, те ще уважават решенията ви и ще ви помагат да се придържате към стандартите си.

Кандела М., 13 г., Буенос Айрес, Аржентина

Следвайте съвета на пророците

Понякога е трудно да се устоява на изкушения, ако сме в компания с приятели, които правят лоши избори или се опитват да ни накарат да правим лоши избори. В брошурата *За укрепването на младежите* пророците ни казват, че приятелите „ще повлияят на начина, по който мислим и постъпваме и дори ще помогнат да се определи каква личност ще станем“ (2011 г., с. 16). Мисля, че трябва да имаме приятели, които имат желание да уважават стандартите ни и даже да показват интерес ние да живеем според своите стандарти.

Калвин У., 16 г., Аризона, САЩ

Помнете стандартите си

Приятели, които не споделят стандартите ви, в действителност могат да ви правят по-слаби и да ви отдалечават от вашите стандарти.

Отговорите са предназначени за помощ и отправна точка, не като официални изложения на ученията на Църквата.

Когато започнах да ходя в ново училище, се опитвах да се впиша, като казвах някои от нещата, които хората около мен биха казали. Почти забравих някои от стандартите си в опитите си да бъда като всички останали. Сега знам, че за да имате сили да живеете според стандартите си, се нуждаете от приятели, които поддържат и споделят стандартите ви. Благодарен съм, че накрая успях да намеря такива приятели, защото те ми напомнят за моите стандарти.

Логан Дж., 15 г., Юта, САЩ

Поддържайте стандартите си високи

Приятели с различни стандарти не винаги ви дават сили да живеете според вашите, но ако се сприятелите с тях, вие може да им давате добър пример, който да следват. Когато имате приятели, които споделят вашите вярвания, това може да ви насърчава да поддържате стандартите си високи.

Уорън С., 14 г., Орегън, САЩ

Добрите приятели са благословия

Ако приятелите ви не споделят вашите стандарти, може да е по-трудно да живеете според тези стандарти. Четенето от брошурата *За укрепването на младежите* винаги ми е помагало да избирам добри приятели, които ме уважават. Сега се подготвям да служа на мисия и знам, че когато съм заедно с хора с моите стандарти, това ми помага да остана вярна на Евангелието.

Наир М., 19 г., Буенос Айрес, Аржентина

Дръжте се за пръта от желязо

Да имате приятели с добри стандарти е точно това, от което имате нужда. Необходимо е да се обграждате с приятели, които ще ви помагат да спазвате заповедите и ще ви мотивират да живеете праведно. Дръжте се здраво за железния прът, който води към дървото на живота, а не към голямото и просторно здание. Ако се обграждате с неправедност, това ще ви води към изкушения. Имайте добри приятели, които ще ви подтикват да живеете според Евангелието.

Ани П., 13 г., Юта, САЩ

Молете се да намирате добри приятели

След като семейството ми и аз се преместихме в друг щат, аз постоянно се молех да намеря приятели, с които да мога да говоря за Евангелието. Като се молех, чувствах утеха и няколко месеца по-късно намерих невероятни приятели. Мога да разчитам на тяхната подкрепа и те ми помагат да развивам още по-голяма любов към Евангелието. Знам, че приятелите са важни и че те могат да направят живота според Евангелието по-лесен.

Сара П., 16 г., Рио де Жанейро, Бразилия

ВЛИЯНИЕТО НА ДОБРИТЕ ПРИЯТЕЛИ

„Всеки има нужда от добри приятели. Вашият кръг от приятели ще оказва голямо влияние върху мислите и поведението ви, точно както вие ще влияете върху техните. Когато споделяте общи ценности с приятелите си, вие можете да се укрепвате и насърчавате взаимно. Отнасяйте се към всеки с доброта и достойнство. Много хора са се присъединили към Църквата заради приятели, които са ги включили в дейности в Църквата“.

Президент Томас С. Монсън, „That We May Touch Heaven“, *Ensign*, ноем. 1990 г., с. 46.

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

„Освен чрез молитва и изучаване на Писанията, кой е другият най-добър начин да укрепвам свидетелството си?“

Предавайте отговора си, а по желание и снимка с висока резолюция, до 1 ноември 2016 г. на liahona.lds.org или по електронна поща на адрес liahona@ldschurch.org.

Моля включете следното: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено позволение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото позволение на вашите родители (може и чрез електронна поща) вашият отговор и снимка да бъдат публикувани.

Отговорите може да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

Отиваме

От Джулия Вентура
По истинска история

*„Имам добро семейство аз на земята тук сега“. (*Сборник детски песни, *с. 98).*

„Да грабваме въдиците. Време е за риболов!“ – каза Татко.

Хейдън се ухили, докато се оглеждаше. Всичко сияеше и жужеше. Цялото езеро бе само за тях!

Следвайки баща си, Хейдън мина зад колата и вдигна голямата кутия с рибарски принадлежности от багажника. Беше тежка, но той нямаше нищо против. Би носил и два пъти по-тежка кутия, ако това беше необходимо за риболов с баща му.

Въдиците дрънчаха, докато баща му ги вадеше. Той каза: „Изглежда Дан е заспал. Ще го събудиш ли?“

Хейдън сдържа въздишката си. „Да, добре“.

Беше почти забравил, че малкият му брат Дан също беше дошъл. Обикновено Дан тичаше около тях и говореше високо. Щеше да изплаши всичката риба!

Хейдън погледна през отворения прозорец на колата. „Дан, време е да се събудиш“.

Но Дан продължаваше да спи дълбоко.

Хейдън замълча и се замисли. С малко късмет, Дан би могъл да спи през цялото време на риболова.

Хейдън тихичко домъкна кутията с принадлежности до мястото за риболов, което баща му беше избрал на брега.

„Ето примамката, червеите и всичко останало!“

Баща му взе кутията от него. „Чудесно, благодаря“. След това бащата погледна нагоре. „Къде е брат ти?“

Хейдън погледна към колата. Изведнъж си представи как би се чувствал *той*, ако се събудеше сам на непознато място. Не особено добре, реши Хейдън. Всъщност, би се почувствал доста изплашен. А и Дан беше само на пет.

„Една минута, татко. Веднага се връщам“. Но когато погледна в колата, Дан го нямаше!

Хейдън вече не чуваше жужащите насекоми. Изведнъж всичко утихна.

„Дан го няма!“ Извика Хейдън.

Баща му дотича и провери набързо колата.

Той каза: „Дан вероятно ни търси. Само преди минута беше тук. Няма да е отишъл далеч“.

Хейдън се опитваше да бъде спокоен, но коремът му се свиваше на топка. „Да кажа ли молитва?“

„Мисля че това е много добра идея“.

Хейдън благодари на Небесния Отец за малкия си брат и се помоли те бързо да могат да намерят Дан, за да не се изплаши.

Когато Хейдън свърши с молитвата, сърцето му вече не беше толкова свито.

Баща му сложи ръка на рамото на Хейдън. „Постави се на мястото на Дан. Къде би отишъл?“

Хейдън забеляза, че бе отворена вратата от другата страна на колата. Вероятно Дан не е видял, че те са на брега. Хейдън посочи една пътека наблизо. „Вероятно щях да тръгна натам“ – каза той.

Те се забързаха по пътеката.

Всяка секунда изглеждаше бавна и тежка. Докато вървеше, Дан продължаваше да се моли в сърцето си. След няколко крачки, пътеката направи завой и те видяха Дан напред.

„Дан!“ Извика Хейдън.

Дан се обърна и се усмихна. „Хей, къде изчезнахте?“

Времето отново се забърза. Хейдън изтича до Дан и силно го прегърна.

„Радвам се, че те намерихме“ – каза Хейдън. В сърцето си каза кратка молитва на благодарност.

Дан само се усмихна. „Къде е рибата?“

„Хайде, ще ти я покажа“ – каза Хейдън. Нямаше търпение да изтича до езерото. „Да видим кой ще хване първата риба. Ще ти помогна да сложиш стръв на куката“. ■

Авторът живее в Джорджия, САЩ.

на риболов

Хейдън нямаше търпение да отиде на риболов! Само ако и Дан не беше дошъл. …

От старейшина Гари Е. Стивънсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Как мога да помогна моят дом да стане място на мир?

Можем да направим домовете си да бъдат място на мир, свято място, подобно на храма.

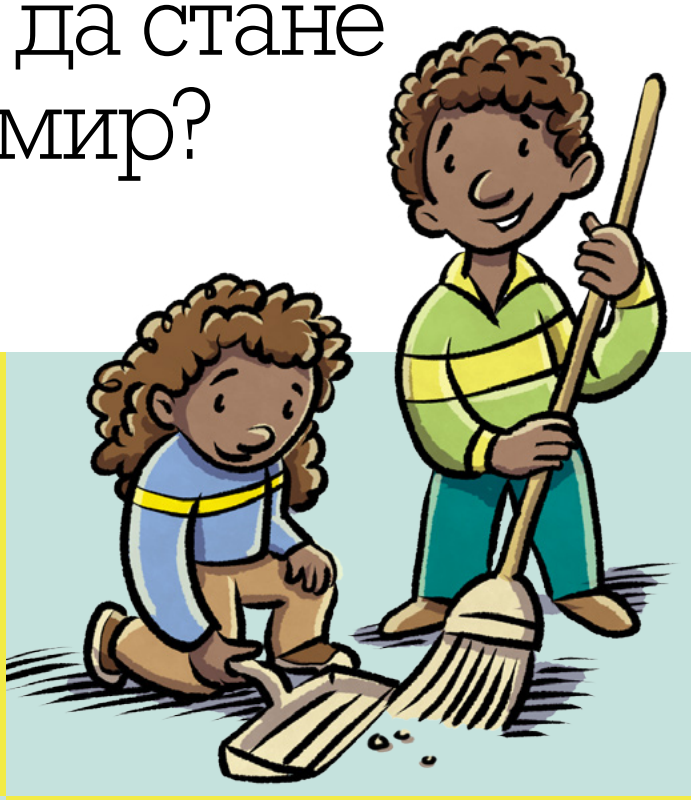

Помагайте за поддържането на вашия дом чист и подреден.

Окачете картина на Исус или на храма в дома си.

Дръжте Писанията в стаи, където семейството ви може заедно да ги изучава.

От „Свети домове, свет храмове“, Лиахона, *май 2009 г., с. 101–103.*

НАШАТА СТРАНИЦА

Беше чудесно да отида в храма със семейството си. Пътувахме дълго от моя град до храма – почти 14 часа. Прекарахме почти седмица близо до храма. С нетърпение очаквам да навърша 12, за да мога да участвам в кръщения за моите прадеди. Един от любимите ми химни е „Обичам да виждам храма“. Искам да сключа брак в храма и да имам вечно семейство. Знам, че храмът е домът Господен.

Джулия К., 11 г. (когато е направена снимката), Гойас, Бразилия

НИЕ ОБИЧАМЕ ДА ВИЖДАМЕ ХРАМА

Докато рисувах това, си мислех, че ако спазвам заповедите, някой ден ще мога да вляза в храма, точно както родителите ми, ще мога да бъда запечатана и да имам свое вечно семейство. Обичам моето семейство и моя Небесен Отец.

Манолита Г., 8 г. (когато е правена рисунката), Чималтенанго, Гватемала

От Алън Е., 10 г. (когато е направена рисунката), Сан Салвадор, Салвадор

По-малката ми сестра и аз обичаме да посещаваме храма Мерида Юкатан Мексико, всеки път, когато нашият район може да пътува. Забавляваме се в градините и играем с други деца, които посещават храма. Подготвям се един ден да вляза в храма.

Марта С., 6 г. (когато е направена рисунката), Юкатан, Мексико

Здравейте, приятели!

Казвам се Стори. Живеех в Туркменистан. Това е страна в Централна Азия. Харесва ми да чета, рисувам и шия. Обичам да гледам звездите заедно с татко. Семейството ми и аз бяхме единствените членове на Църквата в ЦЯЛАТА страна!

История за Стори

От Джил Хакинг
Списания на Църквата

МОЛИТВИ ЗА МИСИ

Веднъж след една голяма буря Миси, котката на приятелката ми, изчезна. Търсихме я навсякъде, но не можахме да я намерим. Тогава предложих да се помолим. Моите приятели не знаеха как, така че аз им показах. Ние всички коленичихме и всеки каза молитва. След това станахме и отново започнахме да търсим. Не след дълго, едно момиче изтича до нас и каза, че е намерила Миси! Бях щастлива, че споделих част от Евангелието с моите приятели.

ДА СЕ УЧИМ ЕДИН ОТ ДРУГ

Сестра ми Сария и аз посещавахме училище, в което учеха деца от много страни. Харесваше ни да се учим един от друг и да се забавляваме.

РЪЧНИ ИЗДЕЛИЯ И ЗАБАВА

Сария и аз канехме наши приятели на гости за игра. Рисувахме, изработвахме ръчни изделия и си правехме пикник. По Коледа имахме театрална сценка с нашите приятели от квартала.

ЦЪРКВА У ДОМА

Понеже бяхме единствените членове на Църквата, провеждахме църковни събрания у дома. Имахме събрание за причастието, време за пеене, време за споделяне и уроци в Неделното училище за деца. Аз свирех на пианото през времето за пеене.

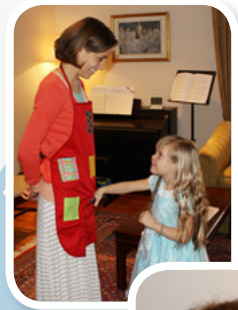

ИЗПРАТЕТЕ НИ ОТПЕЧАТЪК ОТ ВАШЕТО СТЪПАЛО

По какъв начин вървите по стъпките на Исус, когато твърдо отстоявате вярата си? Очертайте стъпалото си и ни изпратете вашия разказ и снимка, заедно с разрешение от ваш родител. Можете да ни ги изпращате онлайн на liahona.lds.org (натиснете „Submit an Article") или на електронна поща liahona@ldschurch.org.

Уроци от майка ми

От старей-шина Жайро Мазагарди
От Седемдесетте

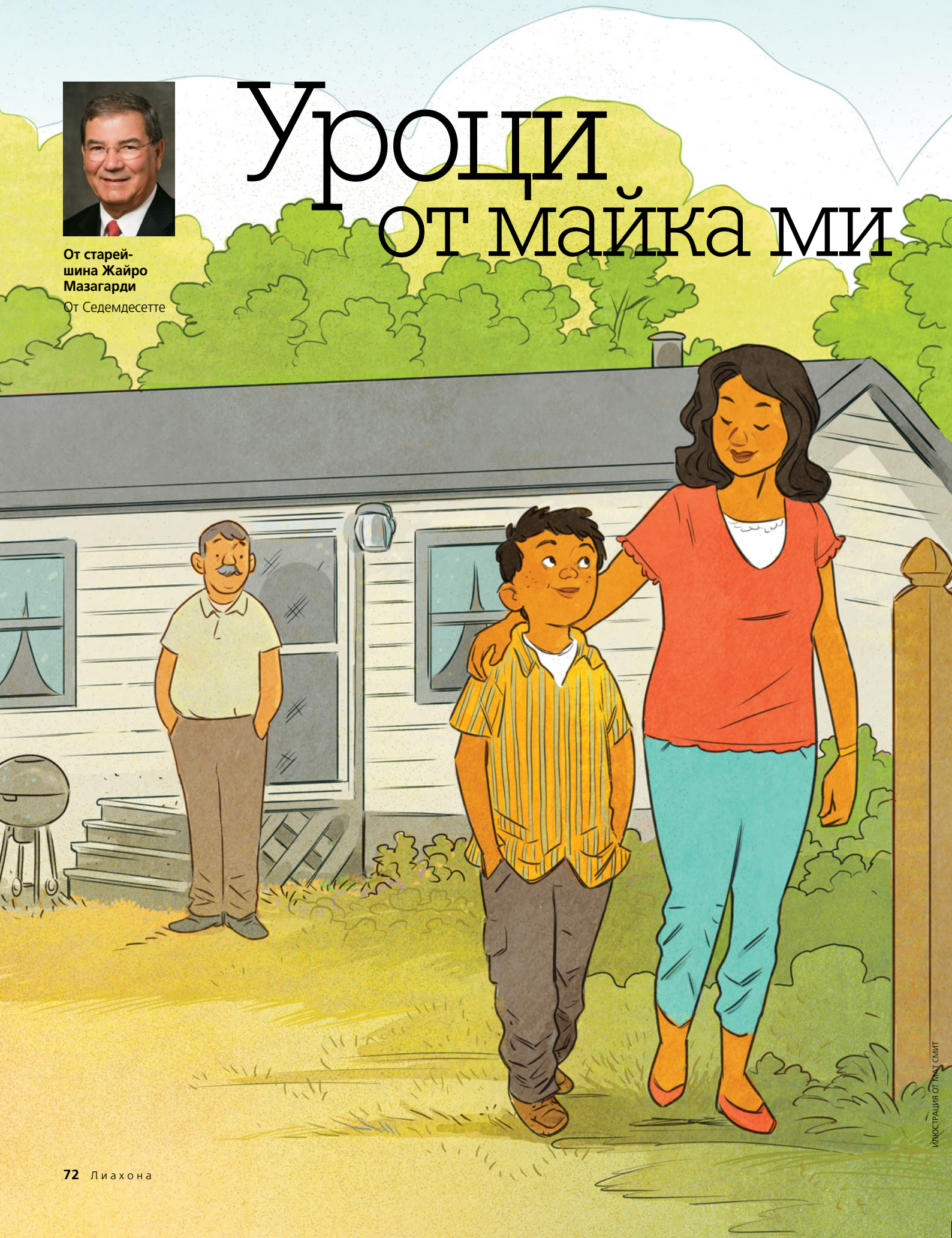

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ МАТ СМИТ

Когато растях, винаги, когато получехме някакви пари, майка ми вземаше най-добрите банкноти, тези, които са по-малко измачкани или измърсени, и ги даваше на свещеника в църквата, която посещавахме. Тя правеше това през целия си живот. Тя казваше: „Това принадлежи на Бог“. Тези думи са с мен от тогава. Когато бях кръстен в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни като възрастен, не ми беше трудно да плащам десятък, защото майка ми ме беше научила да се подчинявам на този закон.

Майка ми също ме беше научила да съм честен, дори и това да означава да върша трудни неща. Съседът ни отглеждаше всякакви плодове и зеленчуци. Понякога плодовете му растяха от нашата страна на оградата. Веднъж откъснах един такъв плод и го занесох на майка ми. Тя ме погледна и каза: „Това не е наше“. Не можех да повярвам. Казах: „Какво имаш предвид? От нашата страна на оградата е!“ Тя отново каза: „Това не е наше“. Тогава ме хвана за ръката и заедно отидохме в къщата на съседа. Помолихме го да ни прости, че сме взели от неговите плодове. Майка ми казваше, че ако искаме нещо, трябва да го получим по честен начин.

Може би родителите ви не са членове на Църквата или не винаги се съгласявате с техните избори. Все още може да научите от тях истинни принципи като честност, отговорност, разчитане на собствени сили и упорит труд. Тези принципи ще бъдат голяма благословия в живота ви. ■

ПОПИТАЙТЕ РОДИТЕЛ!

Коя е любимата ви част от това да бъдете родител?

Коя е най-трудната част?

Какво ви прави щастливи?

Кое е най-важното нещо, което правите всеки ден?

Как Евангелието ви помага да бъдете по-добър родител?

Кое е последното нещо, което правите всеки ден?

Какви други въпроси можете да зададете?

Помагайте на майка си или баща си за един ден! Напишете или нарисувайте в дневника си какво сте научили. Благодарете на родителите си за всичко, което правят.

Жени герои от Книгата на Мормон

Има много жени от Книгата на Мормон, които са добър пример за нас. Ето три картички на герои, които да добавите към своята колекция! Не знаем имената на всички, но въпреки това можем да се поучаваме от техния пример. Как можете да бъдете като тези жени от Книгата на Мормон?

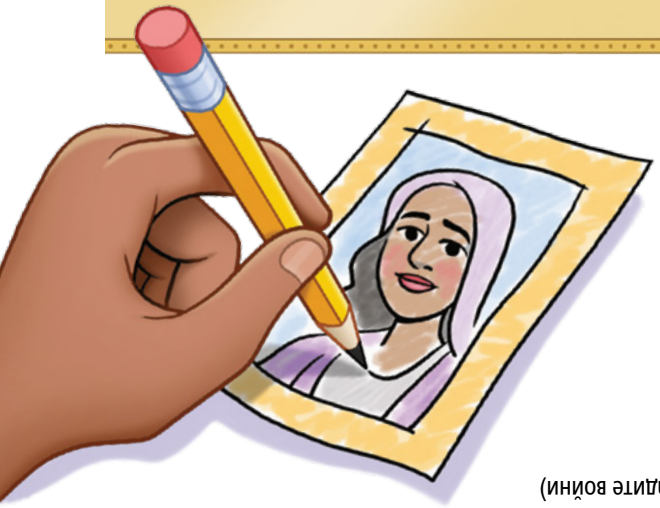

Можете ли да намерите тези жени в Писанията? Направете свои картички за тях и ни изпратете снимка!

- 1 Нефи 7:19. Тези жени показват смелост, като се застъпват за Нефи. Кои са те?
- 2 Нефи 5:6. Тези жени вярват в Бог и следват Нефи в пустошта. Кои са те?
- Алма 56:47–48. Тези жени учат децата си относно Бог. Кои са те?

(Отговори: дъщерите и жената на Исмаил, сестрите на Нефи, майките на младите воини)

ИЛЮСТРАЦИИ ДЖАРЕД БЕК СТРАНД

Изрежи, сгъни и запази тези карти със задачи!

Мога да получа свидетелство!

Сария получава свидетелство, че съпругът ѝ Лехий е пророк на Бог. Можете да бъдете като Сария – да получите собствено свидетелство и да го споделяте с другите!

☐ Прочетете 1 Нефи 5:7–8.

☐ Напишете свидетелството си или го споделете с близък или приятел.

☐ Поставям си за задача да …

_____

Мога да вярвам!

Жената на Ламоний вярва, че Амон е Божий пророк. Можете да бъдете като жената на Ламоний, ако вярвате в нашия пророк и нашите апостоли днес!

- ☐ Прочетете Алма 19:2–5, 8–10.
- ☐ Гледайте реч от президент Монсън от конференция. Вярвате ли, че той е Божий пророк?
- ☐ Поставям си за задача да …

_____

Мога да разкажа!

Мориантон бил нечестив човек. Той жестоко бие една от слугините си и тя решава да разкаже на капитан Мороний за нещата, които Мориантон върши. Можете да бъдете като слугинята, като казвате, когато нещата не са правилни!

- ☐ Прочетете Алма 50:30–31.
- ☐ Ако някой ви тормози или видите да се заяждат с някого, кажете на възрастен, на който се доверявате.
- ☐ Поставям си за задача да …

_____

Пътуване към обетованата земя

Яред и неговият брат живеели в долина заедно със своите семейства и приятели. Исус Христос посещава брата на Яред. Казва му да построи кораби и да отведе своя народ през океана в обетованата земя.

Хората построяват кораби, които нямат прозорци. Братът на Яред се тревожи как ще могат да дишат и да виждат. Исус им казва да направят дупки в определени места на корабите, за да влиза въздух.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ЕЙПРИЛ СТОТ

А откъде да вземат светлина? Братът на Яред отронва от планината 16 прозрачни камъка. Той моли Исус да ги докосне с пръст, за да ги накара да светят.

Тогава братът на Яред вижда как Исус докосва всеки камък с пръста Си. От това камъните светват ярко. Поради своята много силна вяра, братът на Яред вижда Исус Христос!

Бог изпраща силен вятър да тласка корабите по водите през океана. Когато достигат обетованата земя, яредитите се молят, за да благодарят на Бог за Неговата закрила.

Можем да бъдем като брата на Яред, като се уповаваме на Бог и имаме вяра в Исус Христос. ■

От Етер 2–3; 6

Музиката ме прави щастлива

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ЕЙПРИЛ СТОТ

От президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008)

БОЖЕСТВЕНАТА ГЕНИАЛНОСТ НА ГОСПОДНАТА ЦЪРКВА

Бог осъществява Своето дело според великия Си план.

Божествената гениалност на начина, по който това дело е организирано и на призованията на ръководителите е видима. Всички висши ръководители на Църквата са отделни личности със собствен характер. Всеки изпълнява отговорностите си, като използва натрупания си богат жизнен и професионален опит. Когато изникват въпроси за обсъждане по време на съветите на ръководителите на Църквата, всеки от тях е свободен да изразява мнението си. При осъществяването на този интересен процес е удивително да се наблюдава как силата на Светия Дух въздейства на тези мъже. Ако в началото има различия, те никога не си изразяват остро, а в процеса на обсъждане е видно как те постепенно намаляват и накрая изчезват в израз на единство. „Моят дом е дом на ред“ – казва Господ (вж. У. и З. 132:8). Когато виждам как този процес се осъществява, аз преживявам постоянно подновяване на вярата ми. …

Някои хора изразяват загриженост, че президентът на Църквата винаги е доста възрастен мъж, на което аз отговарям: „Каква благословия!“ Първоначално делото в тази диспенсация е установено чрез напътстваните действия на Пророка Джозеф Смит. Тогава той е млад и енергичен мъж, чиито ум не е ограничен от традициите на неговото време. Когато Господ започва делото си, Джозеф има младежки ум, който може да бъде моделиран подобно на мека влажна глина.

Наследникът на Джозеф е сравнително млад, когато е изправен пред ужасната отговорност да води един цял народ през пустошта, за да заселят нова страна.

Но основите на учението сега са вече добре положени и ние сме твърдо установени като народ, поне докато Господ не нареди друго преместване. Не са ни необходими нововъведения. Ние се нуждаем от отдаденост в придържане към божествено дадени принципи. Нуждаем се от вярност към нашия ръководител, когото Бог е избрал. Той е нашият пророк, гледач и откровител. Никога няма да останем без пророк, ако сме достойни да имаме пророк. Няма нужда той да бъде млад. Той работи и ще продължава да работи с по-млади мъже, които да пътуват по земята в делото на служението. Той е председателстващият висш свещеник, довереник на всички ключове на святото свещеничество и гласът на откровение от Бог за Неговите люде.

Има една стара поговорка, която гласи: „Младостта е дадена за действия. Възрастта е дадена за мъдрост“.

Според мен има нещо много успокояващо и насърчително в знанието, че за близкото бъдеще ще имаме президент, който е бил дисциплиниран и обучаван, изпитван и тестван, чиято вярност към делото и почтеност в каузата са били калени в огъня на службата, чиято вяра е зряла и чиято близост с Бог е плод на многогодишни усилия. …

Не е необходимо да се страхуваме за бъдещето, ако твърдо се придържаме към разкритите ни принципи. ■

От „He Slumbers Not, nor Sleeps“, Ensign, *май 1983 г., с. 5–8. Пунктуация и главни букви стандартизирани.*

СНИМКА ОТ МАРИ УЗУНЯН, ПРЕДОСТАВЕНА ОТ МУЗЕЯ ЗА ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА

ПРОЗРЕНИЯ

Къде мога да намеря смелост, за да продължа?

„Може да чувствате, че животът ви е разбит. Може да сте грешили. Може да сте изплашени, ядосани, скърбящи или измъчвани от съмнения. Но както Добрият пастир намира изгубените Си овце, ако обърнете сърцата си към Спасителя на света, Той ще ви намери. Той ще ви спаси. Ще ви вдигне и ще ви сложи на раменете Си. Ще ви отведе у дома“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, Втори съветник в Първото президентство, „Той ще ви вдигне на раменете си и ще ви занесе у дома“, *Лиахона,* май 2016 г., с. 104.

Също в този брой

ЗА НЕСЕМЕЙНИ МЛАДЕЖИ

Да бъдеш истински човек на хилядолетието

Да бъдете истински хора на хилядолетието не се отнася само за възрастта ви – то се отнася за това да помагате за подготвянето на света за Второто пришествие на Исус Христос.

с. 46

ЗА МЛАДЕЖИ

Силата на постоянството

с. 58

По време на най-тежкото изпитание на моя живот, няколко прости неща ми помагаха да оставам свързана с Бог, вместо да Го прогоня и да се изпълня с горчивина.

ЗА ДЕЦА

Уроци от майка ми

с. 72

Задайте тези въпроси на своите родители, за да разберете какво харесват в това да бъдат родители!

BULGARIAN
4 021329 0112 3

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ